

Arrest

**nr. 345 050 van 20 april 2026
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 april 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het overdrachtsbesluit van 1 april 2026 van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2026.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat O. TODTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 11 december 2025 een verzoek om internationale bescherming in. Verweerder stelde dezelfde dag, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoeker voorheen reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië.

1.2. Verweerder verzocht de Kroatische autoriteiten op 10 februari 2026 om verzoeker, met toepassing van artikel 18.1.b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), terug te nemen.

1.3. De Kroatische autoriteiten willigden het terugnameverzoek in op 23 februari 2026 en dit op grond van artikel 20.5 van de verordening nr. 604/2013.

1.4. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie nam op 1 april 2026 een overdrachtsbesluit. Dit besluit, dat verzoeker op 3 april 2026 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [S.]

voornaam: [W.]

[...]

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Betrokkene wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Kroatië.

Betrokkene wordt vastgehouden te RC127bis om de overdracht aan Kroatië uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [S.W.], verder betrokkene genoemd, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, bood zich op 11/12/2025 aan bij onze diensten, waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 11/12/2025 werd zijn verzoek formeel ingediend.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat betrokkene reeds een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft in Kroatië op 21/11/2025.

Bij zijn aanmelding in België verklaarde betrokkene minderjarig te zijn waardoor betrokkene door onze diensten beschouwd werd als niet-begeleide minderjarige en zijn geboortedatum werd vastgelegd op 10/02/2009. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uitte echter twijfel omtrent de leeftijd van betrokkene. Op 13/01/2026 werd een medische test georganiseerd om te controleren of betrokkene jonger of ouder dan 18 jaar is. Deze test vond plaats in het Universitair Ziekenhuis Pellenberg (KU Leuven). De conclusie luidt als volgt: “Analyse van deze gegevens geeft mijn inziens aan dat [W.S.] op datum van 13-01-2026 een leeftijd heeft van 21.5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar.” De medische test toonde aan dat betrokkene ouder dan 18 jaar is. Zijn geboortedatum werd vastgelegd op 12/02/2005.

Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 13/03/2026. Hij verklaarde dat hij ongehuwd is en geen kinderen heeft. Hij verklaarde dat hij geen familieleden heeft die in België of in een andere Lidstaat verblijven.

Betrokkene legde tijdens zijn persoonlijk onderhoud een originele taskara, [...], neer. Hij verklaarde dat hij nooit in het bezit geweest is van een paspoort.

Betrokkene verklaarde dat hij het grondgebied van de Dublin-Lidstaten in gereisd is via Bulgarije. Hij verklaarde dat hij vervolgens via Servië en Bosnië naar Kroatië gereisd is, waar hij in november 2025 aankwam. Nadat hij twee dagen in een opvangcentrum in Zagreb verbleef, verliet hij Kroatië en reisde hij verder, via Slovenië, Italië, Zwitserland en Frankrijk naar België, waar hij op 10/12/2025 aankwam.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de specifieke reden(en) aan de basis van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Met betrekking tot de omstandigheden qua opvang en/of behandeling werd de betrokkene eveneens gevraagd of hij bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat België de keuze van de

smokkelaar was. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij er geslagen werd door de politie zonder reden.

Op 10/02/2026 werd een terugname verzoek gericht aan de Kroatische instanties. Deze stemden op 23/02/2026 in met dit verzoek conform artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Betrokkene dient overgedragen te worden via de luchthaven Franjo Tuđman in Zagreb.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Kroatië.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan betrokkene toe aannemelijk te maken dat wat betreft de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen zodoende dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We wensen op te merken dat de Kroatische instanties op 23/02/2026 instemden met de behandeling van het door betrokkene in België ingediende verzoek om internationale bescherming met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich hierbij niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat die

verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Kroatische instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat, in het geval dat de Kroatische instanties besluiten dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is, er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat België de keuze van de smokkelaar was, wensen we op te merken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Het enkele feit dat betrokkene niet in Kroatië wil zijn, kan niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Kroatië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Kroatië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgaan dat de Kroatische instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent ook te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Kroatië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Kroatische instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van

geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ("Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië", 22.10.2019, pagina's 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld ('Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations', pagina 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn ('Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EUODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply', pagina 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld ('Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...', pagina 24). Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlamentscommissie 'LIBE' ('Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs') werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2, https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-homeaffairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE).

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij in Kroatië tegengehouden werd door de politie en verplicht zijn vingerafdrukken moest afstaan, wensen we op te merken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij in Kroatië geen asielaanvraag ingediend heeft, wensen we op te merken dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor Kroatië opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de

lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië.

We wensen verder op te merken dat we er van kunnen uitgaan dat Kroatië de waarborgen voor verzoekers respecteert zoals voorzien in artikel 12, van de richtlijn 2013/32/EU en dan meer specifiek §1 a: "zij moeten in een taal die zij begrijpen of waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij deze begrijpen, worden ingelicht over de te volgen procedure en over hun rechten en verplichtingen tijdens de procedure, alsmede over de gevolgen die kunnen ontstaan indien zij hun verplichtingen niet nakomen of niet met de autoriteiten samenwerken. Zij moeten worden ingelicht over de termijnen, over de middelen waarover zij beschikken om te voldoen aan hun verplichting tot het indienen van de elementen zoals bedoeld in artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU en over de gevolgen van een expliciete of impliciete intrekking van het verzoek. Die informatie moet tijdig genoeg worden verstrekt om verzoekers in staat te stellen de in deze richtlijn gewaarborgde rechten uit te oefenen en de in de artikel 13 omschreven verplichtingen na te komen".

Betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij er zonder reden geslagen werd door de politie. Vooreerst wensen we op te merken dat we in deze enkel beschikken over een mondelinge verklaring van betrokkene en dat hij tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaring aanbracht. We wensen verder op te merken dat uit de verklaringen van betrokkene blijkt deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Dit wordt ook geduid door de verklaringen van betrokkene dat hij geen vrije keuze had om zijn vingerafdrukken te laten registreren wat tevens ook aantoonde dat betrokkene enige vorm van verzet toonde tegen de verplichte registratie van zijn vingerafdrukken in Kroatië. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd kan zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Kroatische instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties.

We wensen tenslotte te benadrukken dat als de Kroatische instanties bepaalde voorzorgsmaatregelen nemen voor het vrijwaren van hun nationale veiligheid, niet zomaar kan worden besloten dat het hier gaat om een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of handelingen en omstandigheden die wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Ook de loutere detentie om te voorkomen dat iemand zijn clandestiene onderneming verder zet, vormt niet noodzakelijkerwijs een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Een recente bron is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tučkorić, "Asylum Information Database – Country Report: Croatia – 2024 update", laatste update op 19.08.2025, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia>, verder AIDA-rapport, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene).

AIDA-rapport meldt dat het aantal klachten bij de Ombudsvrouw betreffende 'pushbacks' in 2024 daalde, maar dat niettemin verschillende organisaties zoals 'No Name Kitchen', 'Save the Children', de Deense Vluchtelingenraad (DRC), het 'Border Violence Monitoring Network (BVMN)' en het Centre for Peace Studies (CPS) melding bleven maken van 'pushbacks' (pagina 17). Het 'Centre for Peace Studies' volgde de situatie aan de grenzen de voorbije 2 jaar nauwgezet op en constateerde dat 'pushbacks' niet enkel in de grensgebieden plaatsvonden, maar ook vanaf locaties die tot 30 minuten rijden van de grens liggen, wat volgens de organisatie erop wijst dat 'pushbacks' steeds vaker plaatsvinden vanuit dieper gelegen gebieden op Kroatisch grondgebied (pagina 30). Er werden gevallen gemeld van gedwongen verwijdering van kleding, verbaal en fysiek geweld en van inbeslagname van persoonlijke bezittingen. We merken op dat de betrokkene zal worden overgedragen via de luchthaven van Zagreb. De betrokkene bevindt zich heden in een situatie die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'pushbacks' en van teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van de Dublinverordening aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten. Hoewel niet kan worden ontkend dat 'pushbacks' en in bepaalde gevallen zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden

gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van de Dublinverordening en dat verzoekers, die in het kader van de Dublinverordening aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

Internationale bescherming valt in Kroatië onder de verantwoordelijkheid van het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken, waarbinnen de afdeling Vreemdelingen en Internationale Bescherming is onderverdeeld in een dienst Internationale Bescherming en een dienst voor opvang en huisvesting van verzoekers om internationale bescherming (pagina 24). Het wettelijk kader inzake internationale bescherming is de 'Wet inzake internationale en tijdelijke bescherming' ('Zakon o međunarodnoj i privremenoj zaštiti').

De procedure tot het bekomen van internationale bescherming begint vanaf het formele indienen ('lodging') van het verzoek om internationale bescherming. Voorafgaand aan deze fase moet een vreemdeling het voornemen kenbaar maken om internationale bescherming aan te vragen ('making') bij de door de wet vastgestelde instanties (grensposten, politie). Onmiddellijk daarna worden vingerafdrukken en foto's genomen, wordt de identiteit vastgesteld, wordt de reisroute vanaf het land van herkomst gevraagd en wordt nagegaan of sprake is van persoonlijke omstandigheden die van belang kunnen zijn voor de beoordeling van bijzondere noden en specifieke opvang (pagina 25). De instantie bij wie het voornemen werd geuit, registreert de verzoeker, levert een bewijs van registratie af en bepaalt de termijn waarbinnen de verzoeker zich dient aan te melden bij het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming voor het formele indienen van het verzoek (pagina 42). Verzoekers moeten dit doen binnen de kortst mogelijke tijd en uiterlijk binnen 15 dagen na de registratie door de instantie, waar het voornemen werd kenbaar gemaakt (pagina 26).

Het aantal verzoeken om internationale bescherming daalde aanzienlijk in 2024. Terwijl in 2023 68.114 personen de wens uitdrukten internationale bescherming te vragen, waren er dat in 2024 26.776 (pagina 18). Het overgrote deel, 25.739, deed dat aan de grens en bij de politie. Van het aantal personen, dat de wens uitte internationale bescherming te vragen, ging volgens het rapport slechts een beperkt aantal over tot het formele indienen van een verzoek om internationale bescherming ('lodging'), namelijk 1307. In 2024 werd de procedure van 15.338 verzoeken om internationale bescherming opgeschort, wat in overeenstemming is met de trend van de voorbije jaren (pagina 18).

In 2024 werden 1698 verzoekers aan Kroatië overgedragen wat een aanzienlijke stijging is ten opzichte van 2023 toen 897 overdrachten plaatsvonden (pagina's 18 en 60). Het rapport stelt dat verzoekers die in het kader van de Dublinverordening aan Kroatië worden overgedragen in principe geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ('Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Croatia', pagina 60).

Wat de praktische kant van overdrachten betreft verwijst het AIDA-rapport naar een bron uit 2016 (ECRE, 'Balkan route reversed', december 2016) en naar het informatieblad ('factsheet') 'Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Croatia' dat door de Kroatische autoriteiten op 20.04.2023 werd opgesteld. Dit informatieblad kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de 'Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation', die op 29.11.2022 in het 'Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA)' van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van de Dublinverordening aan een andere lidstaat worden overgedragen. Het informatieblad is te vinden op <https://euaa.europa.eu/asylumknowledge/dublinprocedure> en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. In het informatieblad lezen we dat verzoekers, die aan Kroatië worden overgedragen en die aangeven internationale bescherming te willen verkrijgen, in bezit worden gesteld van een bewijs van registratie en vervolgens met behulp van een tolk en met een infoblad worden meegedeeld binnen welke termijn en in welk opvangcentrum ze zich dienen aan te bieden ('After expressing the intention to apply for International protection to competent authority (at border crossing, police administration, police station or a reception centre for foreigners), applicant will receive the Certificate of the registration. With certificate applicant will receive the official note with explicit deadline in which he/she must report to Reception centre for applicants for International protection. This information is communicated both orally with the interpreter and in a writing in Croatian language with written address of the reception centre and a written deadline in which he/she must report to the reception centre', pagina 2). Volgens het informatieblad kunnen al deze formaliteiten in praktijk in een dag worden voltrokken ('However, in practice, it is usually done immediately upon arrival and on the same day', pagina 2). Het informatieblad meldt verder dat in de meeste gevallen en afhankelijk van de individuele omstandigheden politieagenten de verzoeker begeleiden naar het opvangcentrum ('In most cases, depending on the individual circumstances, the police officers will escort the

applicant to the reception centre', pagina 2). Het opvangcentrum van Zagreb ligt op een tiental kilometer van de internationale luchthaven van Zagreb.

Het AIDA-rapport verwijst verder naar informatie van de Kroatische middenveldorganisatie 'Centre for Peace Studies (Centar za mirovne studije)', die stelt dat in de eerste helft van 2024 verzoekers die via de luchthaven van Zagreb werden overgedragen, meestal werden geregistreerd als verzoekers om internationale bescherming en vervolgens zelf hun vervoer naar het opvangcentrum in Zagreb dienden te regelen. Kwetsbare groepen, waaronder gezinnen met jonge kinderen, werden volgens de organisatie gebracht naar het opvangcentrum in Kutina, dat in de eerste plaats bedoeld is voor gezinnen en kwetsbare groepen (pagina's 60 en 61). Nog volgens het 'Centre for Peace Studies' zou de situatie in de tweede helft van 2024 in slechte zin zijn veranderd.

Overgedragen verzoekers, waaronder ook gezinnen met jonge kinderen, zouden sindsdien enkel in bezit zijn gesteld van het adres van het opvangcentrum en vervolgens zijn opgedragen de luchthaven te verlaten.

Het AIDA-rapport verwijst verder naar een recent rapport van de Zwitserse ngo 'Swiss Refugee Council' ('Reception conditions in Croatia: Report on the situation of asylum applicants and beneficiaries of international protection in Croatia', februari 2025). Dit rapport meldt dat het Kroatische Rode Kruis door het Ministerie van Binnenlandse Zaken wordt geïnformeerd over het aantal aangekondigde overdrachten en nadien aanvullende informatie ontvangt over het aantal personen, dat daadwerkelijk wordt verwacht. Na overdracht gaat de politie na of de overgedragen persoon reeds internationale bescherming vroeg in Kroatië. Is dat niet het geval dan wordt de overgedragen persoon geregistreerd op de luchthaven. Volgens informatie van het Ministerie van Binnenlandse Zaken aan 'Swiss Refugee Council' hangt het vervoer naar het opvangcentrum af van de capaciteit: sommigen worden overgebracht door de grenspolitie, anderen reizen zelfstandig en in bepaalde gevallen halen medewerkers van het opvangcentrum de overgedragen personen op aan de luchthaven (pagina's 61 en 62).

Gelet op het voorgaande besluiten we dat verzoekers, die aan Kroatië worden overgedragen onder de bepalingen van de Dublinverordening, worden onthaald en geïnformeerd en in het algemeen onbelemmerd toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Dat in rapporten gewag wordt gemaakt van occasionele problemen leidt niet tot het besluit dat op dit vlak sprake is van structurele tekortkomingen.

Verzoekers om internationale bescherming hebben recht op materiële opvang vanaf de dag waarop zij hun voornemen om internationale bescherming aan te vragen kenbaar maken totdat de beslissing inzake hun verzoek uitvoerbaar is geworden op voorwaarde dat zij niet over een toereikende levensstandaard beschikken (pagina 95). Materiële opvang omvat huisvesting, voedsel en kleding, vergoeding van de kosten van openbaar vervoer in het kader van de procedure voor het verlenen van internationale bescherming en een financiële toelage (pagina 97).

Kroatië heeft 2 opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb ('Hotel Porin') en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb (pagina 94). Beide opvangcentra worden beheerd door het Ministerie van Binnenlandse Zaken en hebben samen een capaciteit van 900 plaatsen (pagina 100). Het opvangcentrum van Kutina is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel (pagina 100). Het opvangcentrum van Zagreb werd in 2019 gerenoveerd, dat van Kutina in 2022 (pagina's 99 en 100). De Directie 'Europese Zaken, Internationale Betrekkingen en Fondsen van de Europese Unie' van het Ministerie van Binnenlandse Zaken nam in 2023 twee besluiten over de toewijzing van extra financiële middelen voor de uitvoering van een project voor het handhaven van een adequaat niveau van huisvesting in de opvangcentra. In 2024 werd een besluit genomen over de rechtstreekse toewijzing van financiële middelen voor de uitvoering van het project 'Ondersteuning van de opvang-, huisvestings- en veiligheidsomstandigheden van personen die om internationale bescherming verzoeken – Dienstverlening en Veiligheid (SAS)' in het kader van het Europees Fonds voor Asiel, Migratie en Integratie ('Asylum, Migration and Integration Fund' of AMIF is een financieel instrument van de Europese Commissie en is gericht op een efficiënter beheer van migratiestromen en de versterking en ontwikkeling van een gemeenschappelijke aanpak van asiel, migratie en integratie). Dit project heeft tot doel de kosten te financieren van de opvang en huisvesting van verzoekers om internationale bescherming, alsook het onderhoud en de reparatie van de infrastructuur van de opvangcentra. Bovendien werd in 2024 ook een besluit genomen over de rechtstreekse toewijzing van financiële middelen voor de uitvoering van het project 'Verstrekken van maaltijden aan asielzoekers die in opvangcentra worden gehuisvest', met als doel de opvang- en huisvestingsomstandigheden van verzoekers te verbeteren (AIDA, pagina's 95, 100-101).

Verzoekers delen leefruimtes in de opvangcentra. In Kutina delen gezinnen een kamer, alleenstaande kinderen en alleenstaande vrouwen verblijven apart in kamers. In het opvangcentrum in Zagreb delen maximaal 4 personen een kamer. Gezinnen worden in dezelfde kamer ondergebracht, maar in Zagreb

kunnen gezinnen met meer dan 5 leden indien mogelijk 2 kamers ter beschikking krijgen (AIDA, pagina 104). Het Kroatische Rode Kruis voorzag in 2024 bijstand in beide opvangcentra waaronder psychosociale en praktische ondersteuning van verzoekers, identificatie van kwetsbare groepen en planning van op hun behoeften afgestemde interventies, dienst voor het opsporen en herstellen van familiebanden, deelname aan de organisatie van het dagelijks leven in de centra, hulp bij de toegang tot gezondheidsdiensten, organisatie van sociale, educatieve en sportieve activiteiten, toegang tot een sportzaal, workshops Kroatische taal, toegang tot de bibliotheek, activiteiten in de muziekkamer, workshops voor intercultureel leren en bewustmaking van hygiëne en gezondheidsbevordering, betrokkenheid van verzoekers bij lokale gemeenschapsprogramma's en -activiteiten en van lokale vrijwilligers bij activiteiten met asielzoekers om een betere socialisatie, integratie en preventie van conflictsituaties, discriminatie en xenofobie te bevorderen (AIDA, pagina 105).

Het AIDA-rapport stelt dat volgens informatie van het Kroatische Rode Kruis in 2024 in beide centra 16.349 verzoekers verbleven (pagina 100). Volgens het Kroatische Rode Kruis en het Ministerie van Binnenlandse Zaken is de gemiddelde verblijfsduur enkele dagen en verlaat het merendeel van de verzoekers de opvangcentra binnen 24 uur na aankomst (pagina's 101 en 108).

Het AIDA-rapport meldt dat de opvangcapaciteit in 2024 door het lagere aantal verzoeken minder onder druk stond dan in 2023, maar dat klachten over de leefomstandigheden ook in 2024 bleven aanhouden (pagina 101). Volgens het rapport ging het voornamelijk om klachten over onvoldoende hygiëne en slechte leefomstandigheden, aanwezigheid van ongedierte, een gebrekkige of ontoereikende verdeling van basisartikelen voor hygiëne, van kleding, schoeisel en beddengoed, alsook over een gebrek aan informatie over beschikbare diensten (pagina 100). Hoewel niet kan worden ontkend dat de Kroatische instanties, net als instanties in andere lidstaten, worden geconfronteerd met uitdagingen op het vlak van opvang wensen we te benadrukken dat op dat vlak maatregelen worden genomen en niet kan worden gesteld dat de bevoegde instanties in het algemeen in gebreke blijven wat betreft het bieden van opvang. Gelet hierop zijn we van oordeel dat de Kroatische structuren voor opvang van verzoekers om internationale bescherming niet worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van de Dublinverordening en dat verzoekers, die in het kader van de Dublinverordening aan Kroatië worden overgedragen, niet in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

Het AIDA-rapport stelt dat in de praktijk de meeste verzoekers worden geïnterviewd. Volgens de 'Wet inzake internationale en tijdelijke bescherming' is de aanwezigheid van een tolk tijdens het persoonlijke interview vereist indien de verzoeker de taal waarin de procedure wordt gevoerd niet begrijpt. Er wordt een tolk ter beschikking gesteld voor de taal die de verzoekers redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen en waarin de verzoeker kan communiceren. In de praktijk betekent dit dat in alle gevallen een tolk aanwezig is op uitzondering van die waarin de verzoeker Kroatisch begrijpt en spreekt (pagina 47).

Volgens het 'Croatian Law Centre' bestaat er geen specifieke gedragscode voor tolken in het kader van de procedure om internationale bescherming en werden evenmin normen vastgesteld met betrekking tot de kwalificaties van tolken in de procedure om internationale bescherming. De 'Wet inzake internationale en tijdelijke bescherming' legt wel een aantal voorwaarden op waaraan moet worden voldaan alvorens een tolk kan werken voor het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Zo moet de tolk een goede kennis hebben van de Kroatische taal in woord en geschrift, moet worden vastgesteld dat hij/zij een goede kennis heeft van de taal waarvoor hij/zij wordt geëngageerd en moet worden vastgesteld dat er geen omstandigheden zijn die een belemmering kunnen vormen voor een dienstverband bij de overheid en dat er geen veiligheidsbelemmeringen zijn (pagina 47).

Volgens het AIDA-rapport verzoekt het ministerie van Binnenlandse Zaken een andere lidstaat van de Europese Economische Ruimte om bijstand indien het om bepaalde redenen niet mogelijk is om een tolk voor een bepaalde taal ter beschikking te stellen (pagina 47).

Het AIDA-rapport stelt dat tolken niet worden opgeleid, doorgaans niet erkend zijn en soms niet vloeiend Kroatisch spreken. In 2023 werd vastgesteld dat er problemen waren met vertaling met betrekking tot verzoekers uit Burundi. Hun interviews werden gevoerd met een tolk van de Franse taal in plaats van een tolk van hun moedertaal, Kirundi of Swahili. In 2024 deed zich een soortgelijk probleem voor met betrekking tot tolken Somalisch (pagina 47).

Wat betreft deze opmerkingen beklemtonen we dat het AIDA-rapport tevens meldt dat in het kader van fondsen, verstrekt via AMIF, in 2020 werd besloten tot de financiering van een project voor de uitbreiding van het netwerk van tolken. Nog volgens het rapport erkent het Ministerie voor Binnenlandse Zaken dat een gebrek aan tolken voor bepaalde talen een voortdurende uitdaging is, maar dat in het kader van het bovenvermelde project de nodige maatregelen worden genomen om deze situatie te verbeteren (pagina's 47 en 48).

Hieromtrent willen we verder opmerken dat artikel 15 van Richtlijn 2013/32/EU bepaalt dat de lidstaten de nodige maatregelen nemen om ervoor te zorgen dat een persoonlijk onderhoud plaatsvindt in zodanige omstandigheden dat een verzoeker de gronden voor zijn verzoek uitvoerig uiteen kan zetten. Met het oog hierop dienen de lidstaten een tolk te kiezen die in staat is de communicatie tussen de verzoeker en de persoon die het persoonlijke onderhoud afneemt goed te doen verlopen. Daarbij wordt gebruikgemaakt van de taal waaraan de verzoeker de voorkeur geeft tenzij er een andere taal kan worden gebruikt die hij begrijpt en waarin hij helder kan communiceren. Gelet hierop impliceert het enkele feit dat een interview niet in de moedertaal van de verzoeker verliep, maar in een taal die de verzoeker begrijpt en waarbij hij/zij aangeeft helder te kunnen communiceren in deze taal, op zich geen inbreuk betekent op de rechten van de verzoeker.

Tijdens het interview wordt een verslag opgesteld en zodra het interview is afgerond vertaalt de tolk het verslag voor de verzoeker, die correcties of opmerkingen kan aanbrengen en indien nodig informatie kan toevoegen (AIDA-rapport, pagina 48). In de praktijk wordt de kwaliteit van het verslag volgens het AIDA-rapport over het algemeen niet als problematisch beschouwd, hoewel er in het verleden gevallen waren waarin het door de verzoekers als onvoldoende werden beschouwd. Het AIDA-rapport haalt aan dat in het rapport van 2023 van de Ombudsvrouw gewag werd gemaakt van klachten van advocaten en maatschappelijke organisaties betreffende de kwaliteit van het verslag van het interview. Verklaringen zouden zijn samengevat waarbij belangrijke details verloren gingen (pagina 48). Het rapport verstrekt geen info hieromtrent betreffende het jaar 2024 en we benadrukken dat het AIDA-rapport stelt dat de kwaliteit van de verslaggeving over het algemeen niet problematisch is. Het loutere feit dat klachten werden ontvangen betekent niet dat de Kroatische instanties op dit vlak structureel tekort schieten en sprake is van een systeemfout in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Het AIDA-rapport meldt dat verzoekers in Kroatië conform de 'Wet inzake internationale en tijdelijke bescherming' tijdens de eerste bestuurlijke fase recht hebben op kosteloze rechtsbijstand ('The LITP ('Law on International and Temporary Protection') provides for the possibility of legal information and counselling at first instance procedure before the Ministry of Interior', pagina 52). In september 2021 publiceerde het Ministerie van Binnenlandse Zaken een openbare aanbesteding voor het verstrekken van rechtsbijstand aan verzoekers om internationale bescherming. Het 'Croatian Law Centre', een onafhankelijke maatschappelijke middenveldorganisatie, werd aangewezen als verantwoordelijke voor het bieden van rechtsbijstand tot eind 2022 (pagina 52). In 2023 en 2024 boden organisaties waaronder 'Croatian Law Centre', 'Centre for Peace Studies' en 'Jesuit Refugee Service' rechtsbijstand aan verzoekers om internationale bescherming (pagina 52). In februari 2025 volgde een nieuwe openbare aanbesteding voor het verstrekken van rechtsbijstand.

Beslissingen zijn vatbaar voor een beroep bij de Administratieve Rechtbank (pagina 44). Volgens het rapport blijkt uit de ervaringen van het 'Croatian Law Centre' dat er geen informatie is die erop wijst dat verzoekers in praktijk belemmeringen ondervinden bij het aanvechten van een beslissing, ofschoon er wel problemen kunnen zijn wat betreft rechtsbijstand ('In the Croatian Law Centre's experience, there is no information specifying that applicants face obstacles in challenging a decision in practice, although some issues arise with regard to legal assistance', pagina 49). Enkele pagina's verder in het rapport wordt gesteld dat er geen belemmeringen zijn wat betreft toegang tot advocaten, aangezien verzoekers om internationale bescherming worden geïnformeerd over hun recht op kosteloze rechtsbijstand. Verzoekers krijgen bij de kennisgeving van een beslissing een lijst met aanbieders van gratis rechtsbijstand waaruit zij een advocaat kunnen kiezen, die vervolgens door de bevoegde medewerkers van het Ministerie van Binnenlandse Zaken wordt ingelicht ('In practice there are no obstacles to accessing attorneys, as applicants are informed about their right to free legal assistance. In practice when a decision is delivered to applicants, they are also given the list of providers of free legal aid from which they can choose an attorney or lawyer from NGOs, who are then notified by the competent employee of the Ministry of Interior. Further communication takes place between the attorney and the applicant', pagina 53).

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Kroatië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 13/03/2026 dat hij geen medische problemen heeft. Tot op heden werden er geen medische attesten of andere objectieve elementen neergelegd die aangeven dat hij in Kroatië niet de nodige zorg zal ontvangen of die een overdracht aan Kroatië verhinderen of die aangeven dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden

aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De 'Wet inzake internationale en tijdelijke bescherming' bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming aanspraak kunnen maken op spoedeisende medische hulp en essentiële behandelingen van ziekten en ernstige psychische stoornissen. Verzoekers die speciale opvang en/of procedurele waarborgen nodig hebben zoals slachtoffers van foltering, verkrachting of andere ernstige vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld, krijgen gezondheidszorg die is afgestemd op hun specifieke toestand (AIDA-rapport, pagina's 113 en 114). Het AIDA-rapport meldt dat medische zorg beschikbaar is in de opvangcentra in Zagreb en Kutina. Daarnaast worden verzoekers indien nodig doorverwezen naar ziekenhuizen in de buurt. Vaccinaties worden uitgevoerd door artsen in gezondheidscentra of door specialisten op het gebied van schoolgeneeskunde (pagina 114). In april 2024 besloot het Ministerie van Binnenlandse Zaken tot de financiering van het project "6P – Ondersteuning bij de verstrekking van gezondheidszorg aan verzoekers om internationale bescherming" in het kader van het AMIF. Het doel van dit project is het veilig stellen van de gezondheid van verzoekers om internationale bescherming en toegang tot eerstelijnsgezondheidszorg te waarborgen (pagina 114). In 2024 verstrekte de Belgische afdeling van de ngo 'Médecins du Monde ASBL - Dokters van de Wereld VZW' multidisciplinaire en taalkundig aangepaste zorg in de opvangcentra van Zagreb en Kutina (pagina 114). Psychologen van 'Médecins du Monde ASBL - Dokters van de Wereld VZW' waren in 2024 elke werkdag beschikbaar in het opvangcentrum van Zagreb voor eerste psychologische onderzoeken en individuele begeleiding alsook voor crisisinterventies indien nodig (pagina 117).

Volgens het AIDA-rapport leidde de toename van het aantal nieuw aangekomen verzoekers om internationale bescherming de voorbije 3 jaar, in combinatie met een hoge 'transitgraad' en een stijging van het aantal binnenkomende overdrachten in het kader van de Dublinverordening tot een aanzienlijke toename van het aantal medische consulten en de daarbij horende extra administratieve taken (pagina 116). Het AIDA-rapport stelt dat ofschoon toegang tot gezondheidszorg door de wet is gewaarborgd, verzoekers om internationale bescherming in praktijk in beperkte mate toegang hebben tot die zorg (pagina 113). Dit lijkt ons inzien moeilijk te rijmen met de melding dat gezondheidszorg beschikbaar is in de opvangcentra, verzoekers indien nodig worden doorverwezen en ngo's bijkomende zorgen bieden. Hoewel uit het AIDA-rapport blijkt dat er factoren zijn die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren toont het rapport geenszins aan dat verzoekers om internationale geen enkele hulp of medische bijstand krijgen en kan geenszins worden geconcludeerd dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië dermate problematisch is dat een overdracht aan deze lidstaat een risico met zich mee zou kunnen brengen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Europese Unie.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

We benadrukken dat de Dublinverordening voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van de Dublinverordening. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Kroatië geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt eveneens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumente[n]"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker wijst erop dat hij reeds van zijn vrijheid werd beroofd, waardoor vaststaat dat zijn vordering een hoogdringende behandeling vereist.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat niet wordt betwist, is voldoende aangetoond en kan worden aanvaard.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 61/14 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 6 van de verordening nr. 604/2013 en van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag). Hij betoogt tevens dat verweerder zich schuldig maakte aan machtsafwending en machtsoverschrijding.

Hij verschafte de volgende toelichting:

[...]

Wat de minderjarigheid van de verzoeker betreft beweert de verwerende partij het volgende (stuk 1, p. 2).

“Bij zijn aanmelding in België verklaarde betrokkene minderjarig te zijn waardoor betrokkene door onze diensten beschouwd werd als niet-begeleide minderjarige en zijn geboortedatum werd vastgelegd op 10/02/2009. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uitte echter twijfel omtrent de leeftijd van betrokkene. Op 13 januari 2026 werd een medische test georganiseerd om te controleren of betrokkene jonger of ouder dan 18 jaar is. Deze test vond plaats in het Universitair Ziekenhuis Pellenberg (KULeuven). De conclusie luidt als volgt: “Analyse van deze gegevens geeft mijn inziens aan dat [W.S.] op datum van 13 januari 2026 de leeftijd heeft van 21.5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar”. De medische test toonde aan dat betrokkene ouder dan 18 jaar is. Zijn geboortedatum werd vastgesteld op 12/02/2005.”

Het staat dus volgens verweerder vast dat verzoeker meerderjarig is.

Nochtans werd de beslissing van de dienst Voogdij van 14 januari 2026 betwist door de raadvrouw van Meneer [S.].

Op 30 maart 2026 stuurde de raadvrouw van verzoeker de volgende mail aan de dienst Voogdij (stuk 4).

“Geachte heer [V.],

Ik richt mij tot u in de hoedanigheid van raadvrouw van de heer [W.S.], [...], Afghanistan [...].

Ik kom terug op de beslissing van 14 januari 2026 (ref.[...]) die mijn cliënt meerderjarig verklaart, met de vraag deze te herzien.

Voorname beslissing werd genomen bij gebrek aan authentieke identiteitsdocumenten.

De reden waarom de heer [S.] deze documenten destijds niet kon voorleggen is de volgende: na de machtsovername door de Taliban verliet zijn familie Afghanistan en zocht zij haar toevlucht in Pakistan. Zijn

paspoort, afgeleverd door het Afghaans consulaat te Peshawar, was in Afghanistan achtergebleven. De moederlijke oom van de heer [S.], die zich nog steeds in Afghanistan bevindt, heeft begin maart 2026 een fotografische kopie van het paspoort alsook van de tazkirah (Afghaans nationaal identiteitsdocument) aan de heer [S.] in België doorgezonden.

Het originele van het paspoort is onderweg.

Beide documenten bevestigen eenduidig de geboortedatum 10.02.2009, dit wil zeggen de leeftijd die de heer [S.] van bij aanvang van zijn procedure steeds heeft opgegeven. Ik voeg deze kopieën als bijlagen bij dit schrijven.

Gelet op het voorgaande, verzoek ik U de heer [S.] alsnog te erkennen als niet-begeleide minderjarige vreemdeling.”

Verzoeker heeft de nodige documenten meegedeeld aan DVZ om zijn minderjarigheid te bewijzen zijnde:

- Taskara (stuk 5);*
- Paspoort (stuk 6);*
- Afghaanse burger kaart (stuk 7)*

De taskera werd in origineel bij de DVZ voorgelegd.

Deze documenten bevestigen zijn geboortedatum: 10 februari 2009.

Geen enkel woord wordt hierover gerept in bestreden beslissing.

Er valt te concluderen dat het overdrachtsbesluit geschorst moet worden.

De beslissing van dienst voogdij is niet conform met rechtspraak van het EHRM, F.B. t/ België van 6 maart 2025, zoals dit eveneens werd geïnterpreteerd door de Raad van State in zijn arrest nr. 263.448 van 27 mei 2025.

Gelet op deze jurisprudentiële evolutie voldoet de beoordeling van DVZ niet en kan deze niet als bevestiging van de meerderjarigheid van verzoeker gelden. Het besluit van de Dienst Voogdij moet derhalve terzijde kunnen worden verwijderd, gezien het ingediende verzoek om herziening.

In arrest nr. 325 976 van 29 april 2025 had uw Raad erop gewezen dat, gezien de jurisprudentie van het EHRM, grote voorzichtigheid geboden is wanneer dergelijke stukken zijn overgelegd en van dien aard zijn dat zij een kwetsbare positie van de verzoeker aantonen, namelijk zijn minderjarigheid, en had hij bij wijze van uiterste noodmaatregel bijlage 26quater opgeschort.

Bijgevolg kan de beslissing waarbij verzoeker meerderjarig werd verklaard geen afbreuk doen aan de toepasselijkheid van de beschermingsbepalingen voor niet-begeleide minderjarigen, zodat de bijlage 26quater strijdig is met de wet.”

2.3.1.2. De Raad dient er de aandacht op te vestigen dat de Dienst Voogdij bij de federale overheidsdienst Justitie bevoegd is om te bepalen of een vreemdeling die onbegeleid naar België komt, die geen identiteitsdocumenten heeft en voorhoudt minderjarig te zijn al dan niet minderjarig is. Het staat niet ter discussie dat deze dienst een medisch onderzoek liet doorvoeren en op basis van de resultaten van dit onderzoek besloot dat verzoeker niet minderjarig is. Het feit dat verzoeker stelt de beslissing van de Dienst Voogdij te betwisten heeft niet tot gevolg dat verweerder er geen rekening moet mee houden. Het privilège du préalable speelt onverkort (cf. RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901). Verzoekers betoog dat hij verweerder documenten meedeelde om zijn minderjarigheid te proberen aan te tonen doet geen afbreuk aan het voorgaande. Indien hij van oordeel is dat de bevoegde dienst verkeerdelijk besloot dat hij meerderjarig is dan komt het hem toe de beslissing van deze dienst aan te vechten bij het hiertoe door de wetgever aangewezen rechtscollege, de Raad van State. In afwachting van een eventuele schorsing of vernietiging van de beslissing van de Dienst Voogdij inzake verzoekers leeftijd door de Raad van State dient verweerder deze te respecteren. Verweerder dient dan ook niet uit te leggen waarom hij zelf geen ander standpunt inneemt aangaande de leeftijd van verzoeker. Hij kan immers niet in de plaatst treden van de Dienst Voogdij of van de Raad van State.

Ten overvloede merkt de Raad op dat niet zonder meer kan worden aangenomen dat de aangebrachte documenten (kopieën van) authentieke stukken zijn. In dit verband moet worden geduïd dat verzoeker tijdens zijn gehoor op 11 december 2025 verklaarde niet in het bezit te zijn van een taskara en dat hij geen contact had met zijn vader, die misschien wel over dit document beschikte. Nadat was vastgesteld dat hij meerderjarig was beschikte verzoeker plots wel over zijn taskara. Dit terwijl hij tijdens een gehoor op 13 maart 2026 nogmaals bevestigde dat hij geen contact had met zijn ouders. Verzoekers verklaring dat hij een kopie van een document, dat volgens een eerdere verklaring dus in handen was van zijn vader, via een oom

in Afghanistan kon verkrijgen kan niet overtuigen. Er kan niet worden aangenomen dat de ouders van verzoeker, die volgens hem in 2021, met hun kinderen, naar Pakistan emigreerden, de identiteitsdocumenten van de gezinsleden in Afghanistan zouden hebben achtergelaten. Er moet ook op worden gewezen dat verzoeker, tijdens het gehoor op 13 maart 2026, uitdrukkelijk verklaarde nooit een paspoort te hebben gehad. Heden stelt hij dat hij een kopie van een paspoort – dat hij dus, volgens zijn eerdere verklaringen, nooit heeft gehad – kan voorleggen. Volgens deze kopie zou het paspoort zijn afgegeven op 19 maart 2024 te Kabul in Afghanistan, terwijl verzoeker stelt dat hij sedert 2021 in Pakistan verbleef met zijn gezinsleden, omdat zijn vader als ex-militair vreesde geïnterviewd te worden door de Taliban. Dit paspoort vermeldt ook dat verzoeker in 2024 een zelfstandige beroepsactiviteit had, terwijl hij, volgens hetzelfde document, net vijftien jaar was geworden en hij tijdens zijn gehoor aangaf niet beroepsactief te zijn geweest. Het registratiebewijs, dat zou zijn afgegeven door de Pakistaanse autoriteiten, heeft op zich ook weinig bewijswaarde. Er blijkt immers niet waarop de Pakistaanse autoriteiten zich baseerden om de identiteitsgegevens van een Afghaanse onderdaan op dit document aan te brengen. Verzoeker kan daarom niet worden bijgetreden in zijn overtuiging dat de alsnog aangebrachte stukken zijn minderjarigheid met zekerheid aantonen.

Evenzeer ten overvloede kan nog worden aangegeven dat verweerder er terecht op wijst dat uit de beschikbare stukken blijkt dat verzoeker wel degelijk zijn akkoord gaf voor het uitvoeren van een leeftijdstest, zodat zijn verwijzing naar rechtspraak waarin wordt gewezen op de vereiste om een dergelijk akkoord te verkrijgen hoe dan ook irrelevant is.

Gelet op het voorgaande kan niet worden geconcludeerd dat verweerder de in het eerste middel aangevoerde bepalingen en beginselen schond of dat hij zich schuldig maakte aan machtsafwendings- of machtsoverschrijding.

Het eerste middel is niet ernstig.

2.3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3.2, 17 en 18.1 van de verordening nr. 604/2013, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten). Hij stelt tevens opnieuw dat verweerder zich schuldig maakte aan machtsafwendings- en machtsoverschrijding.

Hij geeft de volgende toelichting:

[...]

- Eerst en enig onderdeel: schending van het artikel 17 van Dublin-Verordening en van de motiveringsplicht

1) De persoonlijke situatie van verzoeker

Verzoeker legt tijdens zijn onderhoud bij DVZ dat “hij in Kroatië tegengehouden werd door de politie en verplicht zijn vingerafdrukken moest afstaan (stuk 1, p. 5).”

Verder uitte verzoeker bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij er zonder reden geslagen werd door de politie (stuk 1, p. 5).

Dat zijn verklaringen niet afdoend omstandig zouden zijn is bovendien niet relevant, gezien het formulier ingevuld bij de DVZ in het kader van de Dublin-procedure geen opportuniteit geeft om concrete en omstandige verklaringen of te leggen in verband met de aangehaalde problemen.

De eiser kreeg tijdens het onderhoud bij DVZ onvoldoende de kans om de problemen die zij in Kroatië ondervond uiteen te zetten;

Verwerende partij gaat bovendien echter geheel voorbij aan de realiteit voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië. Het is immers niet zo eenvoudig als de verweerder doet uitschijnen om bewijselementen te kunnen bekomen van deze tekortkomingen.

Verzoekende partij wenst bovendien te verwijzen naar objectieve informatie over de situatie in Kroatië die aanwijzen dat er mishandelingen zijn van asielzoekers.

De verzoekende partij heeft de mogelijkheid niet gekregen om nauwkeurig zijn situatie in Kroatië uit te leggen.

Bovendien moet er gelet worden op de minderjarigheid van de verzoeker. Ter herinnering voorziet de Dublin verordening "het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige;" van kinderen. Uit objectieve informatie blijkt dat het onmogelijk is voor minderjarige om zich sociaal te ontwikkelen e[n] welzijn te streven in Kroatië.

Volgens de verwerende partij werd niet aannemelijk gemaakt dat Meneer [S.] door de overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Om tot de bovenstaande conclusie te komen heeft de verwerende partij niet alleen het AIDA rapport over Kroatië (update 2025, gepubliceerd in augustus 2025) slechts gedeeltelijk gelezen, maar heeft ze bovendien geen rekening gehouden met recente informatie die op systematische tekortkomingen in het ontvangststelsel van asielzoekers in Kroatië wijzen. Bijgevolg kan de beslissing van de tegenpartij niet als voldoende gemotiveerd worden beschouwd.

Er moet worden geconcludeerd dat het opvangstelsel voor asielzoekers in Kroatië tekortkomingen vertoont. De asielprocedure in Kroatië kan op verschillende vlakken bekritiseerd worden.

- Tweede onderdeel: tekortkomingen asielprocedure en opvangvoorzieningen in Kroatië

a) Geweld tegen verzoekers om internationale bescherming en push-backs

Volgens het recentste AIDA verslag blijft geweld tegen verzoekers om internationale bescherming een acuut probleem aan de Kroatische grens: "Pushback practices persisted throughout 2024, as reported by organisations such as the No Name Kitchen, Save the Children, Danish Refugee Council (DRC), the Border Violence Monitoring Network (BVMN),⁵⁶ and the Centre for Peace Studies (CPS)."

Volgens GREVIO is dat geweld, dat ook gericht is tegen families met kinderen zoals in casu, zo ernstig dat het neerkomt op onmenselijke en vernederende behandeling, in strijd met artikel 3 EVRM:

"In its report on Croatia, GREVIO made some observations and recommendations which are related to migrant and asylum-seeking women. Amongst other, GREVIO stated that it was alerted about the denial of access to the territory and asylum as well as of violence and misconduct by border police at the borders with Serbia and Bosnia and Herzegovina of sufficient severity to amount to inhuman and degrading treatment contrary to Article 3 of the European Convention on Human Rights. Those reports included incidents involving women, pregnant women, female-headed households, families with children and unaccompanied and separated children. GREVIO urges the Croatian authorities to urgently identify and take action in all cases of border police violence against women to provide justice for past abuse and ensure such abuse is not permitted to take place with impunity in the future."

The Human Rights Committee doet gelijkaardige vaststellingen eind 2024:

"Migrants, asylum-seekers and non-refoulement

31. The Committee welcomes the temporary protection provided by the State party to persons fleeing the conflict in Ukraine who are in need of international protection. The Committee is concerned however by reports of the denial of access to the territory of the State party and to asylum procedures for persons entering irregularly from Bosnia and Herzegovina and Serbia and their forced return without any individual screening of their claims or needs. The Committee is also concerned by reports of the excessive use of force, inhuman and degrading treatment, extortion and theft of property by Croatian border control personnel, notably in the context of the pushbacks of migrants and asylum-seekers into the territory of Serbia and Bosnia and Herzegovina, and the very limited efforts to hold those responsible to account (arts. 6, 7, 9, 13 and 24).

32. The State party should ensure effective access to a fair and efficient asylum procedure for all persons in need of international protection. It should also ensure that all relevant officials, including border control personnel, receive adequate training on international standards, including on the principle of non-refoulement and the human rights of migrants, in particular children, and that all allegations of pushbacks and ill-treatment at borders are promptly, thoroughly and independently investigated and the perpetrators, if found guilty, are punished with sanctions commensurate with the seriousness of the offence."

Verzoeker werd hiervan het slachtoffer. Deze praktijk is nog steeds bijzonder problematisch in 2025. Hoewel er minder NGO's aanwezig zijn ter plaatse, zijn de rapporten duidelijk: Kroatië maakt zich consistent schuldig aan illegale push-backs en extreem politiegeweld. Migranten die gevonden worden op het Kroatische grondgebied, worden stevast teruggebracht naar Bosnië Herzegovina, zelfs indien zij duidelijk maken een verzoek voor internationale bescherming te willen indienen.

Dit wordt bevestigd door het "pushback report" van 11.11.11 (in samenwerking met andere organisaties): "Throughout 2024, children and adults experiencing pushbacks continued reporting violence and other humiliating and unlawful practices by the Croatian border guards, including pushing, beating by hand and batons, stripping, appropriation of property and destruction of personal belongings such as phones. Some refugees and migrants reported being pushed back from deep into the Croatian territory (Zagreb) and testified about being threatened or robbed by criminal groups operating within Croatian territory. Reported pushback cases included children who were hungry, thirsty, exhausted, frightened and severely affected by harsh weather conditions, some of which required medical assistance. In one pushback case, the outreach team of Save the Children identified an 11-year-old unaccompanied girl from Syria with hearing and speech impairments.

In June 2024, Doctors of the World published an update as it ended their operation after five years of activities at the Croatian border with Bosnia and Herzegovina (BiH). Doctors of the World estimates that between 2020 and 2023, more than 25,000 violent pushbacks occurred at the Bosnia-Croatia border. In 90% of these cases, violence was reported, including beatings with sticks, threats with guns, rubber bullet shots, strip searches, and confiscation or destruction of personal belongings. The organization reports "men, children, and women are stripped naked and pushed into ice-cold water. Their teeth and feet are broken, their clothes and belongings are confiscated or set on fire, and even pregnant women are beaten."

In October 2024, the NGO No Name Kitchen published a report on the practices of the Croatian police at the border with Bosnia and Herzegovina (BiH). The report presents evidence of police officers burning essential items such as clothing, phones and documents to push people back. In a series of "burn piles" along the Croatia-BiH border NNK identified hundreds of melted phones, remnants of clothing, backpacks, shoes, passports and passport photos.

Throughout 2024, the NGO Border Violence Monitoring Network (BVMN) published monthly reports on pushbacks in the Balkan region. The reports include testimonies of violent pushbacks into Bosnia perpetrated by Croatian border authorities. The November report highlights that heightened securitization of borders along the Balkan route resulted in an increased risk of death by drowning at these borders. The network received numerous reports of individuals who suffered serious injuries after falling or throwing themselves from bridges along the Bosnian-Croatian border, when fleeing from Croatian officers and facing the imminent threat of apprehension, violence and pushback."

Bijgevolg riep de Zwitserse Organisatie voor Vluchtelingen hulp (OSAR) in februari 2025 op om overdrachten naar Kroatië stop te zetten gezien het systematische gebruik van geweld tegen migranten, dat door de autoriteiten wordt getolereerd:

« Selon le rapport PRAB137 de janvier 2024 138, 653 personnes ont déclaré avoir été victimes de mauvais traitements physiques à la frontière croato-bosniaque entre septembre et décembre 2023 dans le cadre de pushbacks. 990 personnes ont déclaré avoir subi des traitements dégradants. En Bosnie- Herzégovine, le PRAB a recueilli les témoignages de 412 personnes (35 % des personnes interrogées) qui se sont vu refuser l'accès à la procédure d'asile en Croatie. Le Border Violence Monitoring Network (BVMN) a également recueilli en 2024 de nombreux témoignages décrivant le traitement violent des personnes par les autorités croates à la frontière avec la Bosnie-Herzégovine. Les nombreux témoignages selon lesquels la police croate pousserait les gens dans la rivière entre la Croatie et la Bosnie-Herzégovine sont particulièrement inquiétants. Cette pratique a été mentionnée dans de nombreux témoignages au BVMN ces dernières années. D'autres témoignages font état de pratiques humiliantes au cours desquelles des personnes ont dû se déshabiller et ont été battues. Il est régulièrement rapporté que la police croate vole et détruit des vêtements et d'autres biens. Plusieurs témoignages mentionnent l'utilisation de chiens policiers qui seraient lâchés sur les gens. En outre, des discours de haine et des insultes islamophobes de la part de membres de la police ont été signalés comme faisant partie des traitements violents et humiliants subis lors de ces refoulements. 139 En 2024, moins d'organisations sont présentes sur le terrain à la frontière croato-bosniaque. Ainsi, le Danish Refugee Council (DRC) n'est plus présent depuis mars 2024. La dernière fiche d'information¹⁴⁰ date de février 2024¹⁴¹ et indique un nombre de 384 pushbacks documentés au cours des deux premiers mois de 2024.¹⁴² Save the Children est toujours sur place. Au cours des huit premiers mois de 2024, Save the Children a aidé 1504 personnes en quête de protection qui, selon leurs dires, ont été refoulées en Bosnie-Herzégovine par la police croate, parmi lesquelles 291 enfants, dont 186 non accompagnés.

En juillet et août 2024, des enfants et des adultes ont signalé à plusieurs reprises des pratiques policières humiliantes et dures, telles que des insultes verbales et l'obligation de retirer leurs vêtements¹⁴³, ainsi que la

confiscation d'objets personnels et l'usage de la force.¹⁴⁴ En octobre 2024, No Name Kitchen a publié un rapport sur les incidents à la frontière.¹⁴⁵

(...)

De l'avis de l'OSAR, les allégations de violences policières vécues doivent être examinées de manière approfondie par les autorités migratoires et considérées comme un indice sérieux contre la présomption de respect des obligations de droit international. Au vu des reproches et de l'absence d'enquête, on ne peut pas partir sans autre du principe que la police croate est disposée à protéger et capable de le faire. À cela s'ajoute la perte de confiance pour les personnes qui ont vécu des expériences de violence avec la police croate. Un retour peut conduire à des retraumatisations.¹⁸⁸ Du point de vue de l'OSAR, le renvoi vers un État dont les autorités ont été à l'origine de mauvais traitements subis, accompagné de l'indication d'y chercher protection, n'est pas raisonnablement exigible. Si une violation de l'art. 3 CEDH ne peut pas être exclue en cas de transfert, le renvoi est en outre illicite. »

In de bestreden beslissingen wordt beweerd dat de eiser zich in een situatie bevinden die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die het voorwerp zijn van push-backsituaties, gezien zij terugkeren in het kader van een Dublin-overdracht. Het feit dat zij in een Dublin-procedure zitten, volstaat echter niet om elk risico uit te sluiten en dat er geen sprake kan zijn van push-backs en/of politiegeweld. Zoals uitgelegd door OSAR:

« Comme il ne peut pas être exclu que les pushbacks concernent également des personnes transférées dans le cadre de Dublin, ce risque doit faire obstacle à un transfert. Selon la jurisprudence de la CJUE, le fait qu'un État procède à des renvois globaux ou à des détentions à sa frontière ne constitue pas en soi un obstacle à un transfert. Toutefois, si la personne risque, après son transfert, d'être soumise à de telles pratiques qui entraîneraient une violation de l'article 3 CEDH (ou de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'UE), cela s'oppose au transfert.¹⁸ »

Bovendien blijkt dat pushbacks ook plaatsvinden van regio's die zich ver van de grenzen bevinden:

"Previous reports and findings suggested that such pushbacks occurred exclusively in border areas. However, it is now observed that pushbacks are also being carried out from locations up to a 30- minute drive from the border, indicating that pushbacks are increasingly taking place from deeper within Croatian territory ."

In een arrest van 13 april 2022 heeft de Raad van State van Nederland een besluit tot terugkeer naar Kroatië nietig verklaard omdat er ernstige aanwijzingen waren dat onderdanen die door Kroatië uit andere lidstaten waren overgenomen en die zich op een bepaalde afstand van de grens op het grondgebied bevonden, ook aan terugkeerprocedures waren onderworpen.

Dat de Raad van State heeft geconcludeerd dat de uitzettingen in Kroatië een fundamentele systeemfout vormen die de bijzonder hoge drempel van ernst bereikt:

"Gelet op de door de vreemdeling ingeroepen rapporten over de pushbacks in Kroatië, zoals beschreven onder 3.1. en volgende van deze uitspraak, moet worden geoordeeld dat de pushbacks in Kroatië een fundamentele systeemfout zijn in de asielprocedure van dat land, die de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt. Uit die rapporten blijkt namelijk dat de pushbacks in Kroatië niet incidenteel, maar al geruime tijd en op grote schaal plaatsvinden".

De Nederlandse Raad van State gaat verder en stelt dat uit de algemene informatie - die door de staatssecretaris niet is bestreden - blijkt dat refoulement niet alleen aan de grens plaatsvinden, zoals verweerder stelt, maar ook binnen Kroatië:

"Uit de brief van VWN, 'Kroatië - Dublinterugkeerders en statushouders', van 16 maart 2021 volgt verder dat pushbacks niet alleen aan de grenzen plaatsvinden, maar ook plaatsvinden bij vreemdelingen die zich in het grensgebied of verder op het grondgebied van Kroatië bevinden. Deze informatie heeft de staatssecretaris niet bestreden".

De Nederlandse Raad van State was in de zaak van mening dat de kwestie van refoulement niet relevant is voor personen die in het kader van Dublin worden teruggestuurd, aangezien zij naar Kroatië worden teruggestuurd op basis van een overnameovereenkomst. De Raad van State op dit punt de staatssecretaris niet heeft gevolgd en is van mening is dat er een grondiger onderzoek had moeten plaatsvinden naar het problematische gebruik van pushbacks. Volgens de Raad van State kan er niet langer van worden uitgegaan dat Kroatië zijn internationale verplichtingen zal nakomen, aangezien er ook refoulement plaatsvindt voor Dublin-terugkeerders:

“Er zijn wel concrete aanknopingspunten dat de staatssecretaris niet meer van het vermoeden kan uitgaan dat Kroatië ten aanzien van de vreemdeling aan zijn internationale verplichtingen zal voldoen. De informatie onder 6.3. van deze uitspraak bevat namelijk serieuze aanknopingspunten dat pushbacks ook plaatsvinden bij vreemdelingen die - al dan niet na eerdere intrekking van hun asielverzoek in Kroatië – door Kroatië opnieuw zijn toegelaten vanuit andere EU-lidstaten en bij vreemdelingen die zich op afstand van de grens op het grondgebied van Kroatië bevinden. Gelet hierop en omdat overgedragen Dublinclaimanten zich in de regel als asielzoekers vrij op het grondgebied van Kroatië kunnen bewegen (zie artikel 7, eerste lid, van de Opvangrichtlijn), had de staatssecretaris nader onderzoek moeten doen naar het risico voor overgedragen Dublinclaimanten om door Kroatië te worden uitgezet zonder behandeling dan wel tijdens de behandeling van hun asielverzoek. Gegeven de aard, de omvang en de duur van de in deze zaak spelende fundamentele systeemfout, die de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt, kan het ontbreken van informatie over de situatie van Dublinclaimanten na overdracht aan Kroatië niet voor risico van de vreemdeling komen.”

Een Duitse rechtbank kwam tot dezelfde conclusie in een beslissing van 25 februari 2022, waarin werd geoordeeld dat er ernstige aanwijzingen waren dat een verzoeker om internationale bescherming het risico liep dat zijn recht op asiel niet zou worden geëerbiedigd gezien het Kroatische asielsysteem systeemgebreken vertoont op het gebied van refoulement. Bijgevolg zou van de Kroatische autoriteiten individuele garanties moeten worden verkregen om ervoor te zorgen dat personen die naar Dublin worden teruggestuurd niet worden onderworpen aan indirecte refoulement:

“31. Für solche systemischen Schwachstellen im kroatischen Asylsystem spricht, dass es an der kroatischen EU-Außengrenze seit Langem und in erheblichem Umfang zu gewaltsamen "Push-backs", dem Abdrängen von Asylbewerbern nach Serbien oder Bosnien-Herzegowina, kommt. Ook Kettenabschiebungen nach Bosnien-Herzegowina von Österreich, Italien oder Slowenien aus sind hinreichend belegt. Jedenfalls ohne individuelle Zusicherung von Seiten der kroatischen Behörden ist nicht sichergestellt, dass im Wege des Dublin-Verfahrens an Kroatien rücküberstellte Antragsteller nicht ebenfalls Opfer gewaltsamer Kettenabschiebungen nach Bosnien-Herzegowina werden und ihr Recht auf Asylantragstellung dadurch vereitelt werden wird.”

Vrije vertaling:

"Deze systemische zwakheden van het Kroatische asielstelsel worden benadrukt door het feit dat er aan de buitengrens van Kroatië met de EU al lange tijd een patroon van gewelddadige uitzetting van asielzoekers naar Servië of Bosnië en Herzegovina bestaat. Kettingdeportaties naar Bosnië en Herzegovina vanuit Oostenrijk, Italië of Slovenië zijn ook goed gedocumenteerd. In elk geval is er zonder individuele garanties van de Kroatische autoriteiten geen garantie dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-procedure naar Kroatië worden teruggestuurd, niet ook het slachtoffer worden van gedwongen kettinguitzettingen naar Bosnië-Herzegowina en dat hun recht om asiel aan te vragen daardoor niet wordt uitgeoefend."

Voorts heeft de rechtbank dat er geen aanwijzingen zijn dat Dublin-terugkeerders gunstiger worden behandeld dan andere aanvragers van internationale bescherming, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissingen wordt beweerd:

"45. Es kann entgegen der bisherigen Annahme vieler Verwaltungsgerichte (...) nicht davon ausgegangen werden, dass die dargestellten massiven Menschenrechtsverletzungen Dublin-Rückkehrer nicht betreffen. Denn zu den zahllosen dokumentierten gewaltsamen und entwürdigenden Übergriffen und der Verweigerung des Rechts auf Asylantragstellung kam es nicht nur unmittelbar nach illegalen Grenzübertritten von Serbien oder Bosnien-Herzegowina aus maar ook in steden, waar de migranten al meerdere dagen in het land verblijven, en ook dan, wanneer zij al eerder in andere EU-landen zoals Slovenië, Italië of Oostenrijk waren gevorgedrongen en daarvandaan weer werden teruggestuurd."12

Vrije vertaling:

"In tegenstelling tot wat veel administratieve rechtbanken hebben aangenomen, kan niet worden aangenomen dat de massale schendingen van de mensenrechten die hebben plaatsgevonden, geen gevolgen hebben voor de repatrianten uit Dublin.

De talrijke gedocumenteerde gewelddadige en vernederende mishandelingen en de ontzegging van het recht om asiel aan te vragen vonden niet alleen onmiddellijk na de illegale grensoverschrijding vanuit Servië of Bosnië-Herzegowina plaats, maar ook in gevallen waarin de migranten al verscheidene dagen in het land waren, of zelfs wanneer zij al ver waren gevorderd tot in andere EU-landen zoals Slovenië, Italië of Oostenrijk en van daaruit waren teruggestuurd."

Volgens de rechtbank gaat het overigens niet om geïsoleerde handelingen van politieagenten, maar om aanvaarde praktijken die niet worden bestraft door hogere autoriteiten:

"47. (...) Aus den genannten Erkenntnismitteln wird zudem ersichtlich, dass es sich bei den gewaltsamen Rückschiebungen nicht um eigenmächtige Übergriffe einzelner Polizeibeamter handelt, maar dat de Abdrängen der Migranten nach Bosnien-Herzegowina enteder tatsächlich einer internen Weisungslage entspricht oder jedenfalls von den vorgesetzten Stellen nicht effektiv verhindert bzw. sanktioniert wird."13

Vrije vertaling:

"Het bovenstaande bewijs toont ook aan dat de gedwongen deportaties geen willekeurige handelingen van individuele politieagenten waren, maar dat de deportatie van migranten naar Bosnië en Herzegovina in feite in overeenstemming was met interne richtsnoeren of althans niet daadwerkelijk werd verhindert of bestraft door hogere autoriteiten."

Hoewel de Kroatische autoriteiten halsstarrig ontkennen dat er sprake is van een systematisch probleem, blijkt het tegendeel uit de beschikbare informatie.

Er is namelijk een klimaat van straffeloosheid, wat duidelijk maakt dat de Kroatische autoriteiten niet ingrijpen en het geweld tolereren:

« L'un des principaux problèmes liés aux pushbacks et aux violences policières à la frontière croate est l'absence de recours effectif et l'impunité de fait des auteur·rice·s de ces actes.

Bien que les allégations de torture et de violence soient nombreuses et que, selon les informations du CPS, au moins 18 plaintes pénales aient été déposées pour expulsion illégale et/ ou violence à l'encontre de réfugié·e·s et de migrant·e·s, aucun des cas signalés n'a donné lieu à une inculpation et, par conséquent, aucun des cas signalés n'a donné lieu à l'identification, à la poursuite et à la sanction des auteur·rice·s.

L'absence de procédure effective est contraire au volet de droit procédural de l'article 3 CEDH, car elle empêche la constatation éventuelle d'une violation grave de l'article 3 CEDH.165 Selon le CPS, il existe des lacunes structurelles dans le système judiciaire croate, ce qui a pour conséquence que les plaintes pénales déposées par des personnes en quête de protection contre des membres des forces de l'ordre ne font pas l'objet d'une enquête effective.166 Le CPS observe le problème des pushbacks et des incidents violents commis par la police depuis des années et rapporte l'existence d'enquêtes inefficaces ainsi que de procédures longues et infructueuses, ce qui conduit à l'impunité des auteur·rice·s.167 Le Comité européen pour la prévention de la torture et des peines ou traitements inhumains ou dégradants (CPT) dénonce également dans son rapport de 2021 le manque d'efficacité des enquêtes dans des cas de mauvais traitements présumés commis par des policier·ère·s ainsi que la tolérance de mauvais traitements par des haut·e·s fonctionnaires. En outre, le rapport met en évidence de profondes lacunes en ce qui concerne la rigueur et l'indépendance des enquêtes qui ont été.168

Le Rule of Law Report 2024 de l'Union des libertés civiles pour l'Europe169 (Liberties) indique également que l'accès à la justice est extrêmement difficile dans les cas de harcèlement et de violence à l'encontre des personnes en quête de protection. Les procédures pénales engagées dans des cas de violence, de vol, de destruction de biens, etc. aboutiraient rarement à une enquête efficace selon les critères établis par la CourEDH. Malgré de nombreuses allégations de violence à l'encontre des personnes réfugiées et migrantes au cours des huit dernières années, aucune inculpation, identification, poursuite ou sanction n'a été prononcée à l'encontre des auteur·rice·s signalé·e·s. 17

[...]

L'absence d'un recours effectif à la justice et les lacunes des enquêtes conduisent à l'impunité des personnes commettant des agressions. Même dans les cas documentés par lighthouse reports, les policier·ère·s n'ont été suspendu·e·s que trois mois, après quoi ils et elles ont été autorisé·e·s à reprendre leurs fonctions.178 L'enquête a été close début février 2025.179 »

Een communicatie van lokale NGO aan het EHRM bevestigt dat, ondanks de veroordeling van Kroatië in het arrest M.H., de aanbevelingen van het Hof nog niet geïmplementeerd werden en de slechte praktijken blijven doorgaan in deze veroordeelde straffeloosheid:

"From the behaviour of government representatives after receiving the judgement of the European Court, primarily the Minister of the Interior and the Prime Minister of the Republic of Croatia, who in their statements did not adequately communicate the judgement and who completely ignored numerous questions from journalists, it can undoubtedly be concluded that the Republic of Croatia persists in its irresponsibility, even though the European Court established that human rights violations have occurred . In this way, the representatives of the state authorities sent an extremely negative message to both the Croatian public and the European Court.

[...]

Many reports from respective national and international civil society organisations in the field, domestic independent institutions for the protection of human rights, international institutions that deal with migration, immigration, and refugee issues, as well as media reports and testimonies of refugees and even of police officers, point out in the same direction - that major systematic and deliberate collective expulsions

accompanied by violence and ill-treatment at the Croatian boards are tacitly approved by the Croatian authorities.

35. The recent data from various human rights organisations active, using different methods, shows that such ill-treatment is still ongoing. The Danish Refugee Council alone recorded a total of 9,114 cases of pushbacks in 2021, and a total of 3,461 cases of pushbacks in 2022.²³ The Border Violence Monitoring Network recorded in detail the testimonies of 216 groups expelled from Croatia in 2021, which included over 3,000 survivors of pushbacks. Half of the groups contained children and minors. From January until the end of November 2022, BVMN recorded 120 new group expulsions from Croatia.

Despite the steady percentage of people who reported being kicked, deprived of food and water, insulted and threatened by guns, for the first time lower amounts of the most extreme physical violence inflicted on the victims of pushbacks were reported.²⁴

36. Amnesty International reported in their human rights overview for 2022²⁵ that pushbacks from Croatia have continued, and Human Rights Watch reported²⁶ in 2023 that Croatian “police regularly and often violently push back refugees, asylum seekers, and migrants to Bosnia and Herzegovina without assessing their asylum requests or protection needs”. Also, in the first four months of 2023, the Protecting Rights at Borders (PRAB) initiative recorded a total of 543 pushbacks from Croatia to BiH and Serbia.

According to the report, 64% of people being pushed back from Croatia to Bosnia and Herzegovina reported experiencing inhumane and degrading treatment.

[...]

The systematic and deliberate pushbacks, accompanied by violence and ill-treatment of migrants and denying them access to asylum, have led to the fact that several national courts of the EU Member States had previously suspended Dublin transfers of asylum seekers to Croatia in the light of the risk of violation of Article 3 of the ECHR³⁴. Furthermore, in 2023, the administrative court in Braunschweig (Germany) argued that there indeed are systematic deficiencies in the Croatian asylum system due to the widespread practice of pushbacks along its borders and it is not guaranteed that Dublin returnees are not also subject to this violation³⁵, while the District Court of Amsterdam (The Netherlands), in two separate cases, ruled that the State Secretary should conduct further investigation into the situation of Dublin returnees and risks of pushbacks, as that the information provided by the Croatian authorities was not sufficient to conclude that there were no risks of pushbacks¹⁵.

Dit risico is nog verhoogd door het feit dat de terugname werd aanvaard conform artikel 20 (5) van de Dublin Verordening en de verwerende partij niet bestrijdt dat Kroatië tot op heden nog niet zich verantwoordelijk heeft verklaard voor de behandeling van het VIB van de eiser. Er bestaat bijgevolg geen garanties dat de eiser in Kroatië zal kunnen blijven en van dit land niet naar een ander land zal verwijderd worden, zonder toegang tot een effectief beroepsmiddel.

De beslissing stelt daarover:

“Betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij er zonder reden geslagen werd door de politie. Vooreerst wensen we op te merken dat we in deze enkel beschikken over een mondelinge verklaring van betrokkene en dat hij tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaring aanbracht. We wensen verder op te merken dat uit de verklaringen van betrokkene blijkt deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Dit wordt ook geduid door de verklaringen van betrokkene dat hij geen vrije keuze [...] had om [...] zijn vingerafdrukken te laten registreren wat tevens ook aantoont dat betrokkene enige vorm van verzet toonde tegen de verplichte registratie van zijn vingerafdrukken in Kroatië. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd kan zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Kroatische instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties.

We wensen tenslotte te benadrukken dat als de Kroatische instanties bepaalde voorzorgsmaatregelen nemen voor het vrijwaren van hun nationale veiligheid, niet zomaar kan worden besloten dat het hier gaat om een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of handelingen en omstandigheden die wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Ook de loutere detentie om te voorkomen dat iemand zijn

clandestiene onderneming verder zet, vormt niet noodzakelijkerwijs een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Het is problematisch om de mogelijkheid om een aanvraag in te dienen bij het EHRM te beschouwen als de enige garantie op bescherming tegen een mogelijk risico op directe of indirecte refoulement.

Bovendien blijkt dat de impact van het onafhankelijk controlemechanisme, dat ook vermeld werd in de bestreden beslissingen, sterk gerelativeerd moet worden:

« Le fonctionnement de ce mécanisme est régulièrement remis en question. L'une des critiques porte sur le manque d'indépendance, le ministère de l'Intérieur choisissant lui-même qui doit les surveiller. Les annonces préalables de visites « inopinées » sont considérées comme un autre signe de l'inefficacité du mécanisme .158 Selon le rapport du PRAB, il existe un manque de clarté quant au fonctionnement du mécanisme, à la prise en compte des recommandations de son comité consultatif à l'issue du premier cycle d'un an ou à l'évaluation du nombre élevé et persistant de pushbacks, ainsi qu'aux mesures prises pour garantir la justice aux victimes et l'obligation de rendre des comptes aux auteur·rice·s de violences.159 Une autre critique adressée à l'IMM est que le mécanisme ne prend pas en compte la documentation provenant d'autres organisations.160 Compte tenu du fait qu'il existe des guidelines¹⁶¹ et des best practices de tels instruments et que la tentative croate échoue déjà en raison de conditions fondamentales telles que l'indépendance et la régularité des visites de terrain, ainsi que du fait que ces visites sont en réalité annoncées, l'OSAR a du mal à comprendre pourquoi le mécanisme ne fonctionne pas mieux.

Le site web de l'IMM offre depuis peu la possibilité de signaler les comportements inappropriés des membres de la police.162 Il convient de garder à l'esprit que le mécanisme ne se présente pas comme une autorité de plainte ou de surveillance.163 Le mécanisme de surveillance n'a pas pour mandat d'enquêter sur les cas de pushback, ni de veiller à ce que l'accès à la justice soit facilité.164 En ce sens, on ne sait pas ce qui se passe dans le cas d'un signalement sur le site web indiqué. Le 3 décembre 2024, l'OSAR a aidé une personne concernée à rapporter un incident à la frontière, et le 4 décembre 2024, l'OSAR a écrit en son nom propre un message dans le formulaire prévu, en demandant à être contactée. Dans les deux cas, aucun accusé de réception n'a été envoyé et aucun contact n'a été établi à ce jour (31 janvier 2025). »¹⁶

De verklaringen van de eiser, dat hij in Kroatië op mensonterende wijze werden behandeld, komen aldus volledig overeen met de beschikbare informatie. Indien hij moet terugkeren naar Kroatië, kan niet gegarandeerd worden dat hij niet (opnieuw) het slachtoffer zal zijn mensonterende behandeling en kan hij niet rekenen op effectieve bescherming van de Kroatische autoriteiten.

Dit toont aan dat het wel degelijk gaat om een systematisch falen dat leidt tot onmenselijke en vernederende behandeling in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 4 EU-Handvest.

De diversiteit van de genoemde bronnen, hun eensgezindheid ten aanzien van de uiterst problematische situatie in Kroatië en de houding van de Europese staten zouden er op zijn minst toe moeten leiden dat de Belgische autoriteiten meer aandacht besteden aan de verificatie van de informatie waarover zij beschikken, quod non in casu.

Gelet op deze elementen en de praktijken waarvan de eiser reeds slachtoffer geweest is, hij de eiser zijn vertrouwen in de Kroatische autoriteiten volledig verloren.

Gelet op bovenstaande informatie dient te worden besloten dat hij niet naar dit land kan worden teruggestuurd.

b) De asielprocedure

Zoals de eiser verklaarden, werd hij bij aankomst in Kroatië niet geïnformeerd over zijn rechten en heeft niemand hem uitgelegd dat hij een asielaanvraag indiende toen hij geforceerd zijn vingerafdrukken gaf. Dit wordt bevestigd door objectieve, recente rapporten, was wijst op systematische tekortkomingen in de asielprocedure.

OSAR meldt in hun rapport van 2025 de onstabiele en de problemen van het asielsysteem in Kroatië:

« Au début de l'entretien, les personnes requérantes d'asile sont informées de leurs obligations pendant la procédure et l'entretien. Selon les informations du ministère de l'Intérieur⁴², cela se fait avec l'aide d'un·e interprète. Les informations peuvent également être données par écrit en albanais, amharique, arabe, bengali, anglais, farsi, français, russe, tigrinya, turc, ourdou et pachto. Selon un sondage de l'organisation Borders:none, 92,6 % des personnes interrogées ont déclaré ne pas être conscientes de leurs droits.⁴³

La situation est problématique aux postes-frontières, où les interprètes font défaut. Selon la loi, les informations pertinentes sur la procédure devraient être communiquées aux personnes requérantes d'asile à la frontière par la police dans une langue qu'elles comprennent. Or, il existe toujours des problèmes d'accès à la procédure d'asile⁴⁴ et d'accès à l'information aux frontières croates.⁴⁵ »¹⁷

Ook de kwaliteit van de tolken is ondermaats:

«Il n'existe pas de formation professionnelle et la traduction simultanée est rare ment assurée par des interprètes accrédité·e·s.⁵⁸

Le Mol indique que chaque acte officiel se déroule en présence d'un·e interprète et qu'il n'y a pas de problème de disponibilité de ce·tte dernier·ère.⁵⁹ Cependant, selon le CPS, les autorités manquent d'interprètes qualifié·e·s et d'interprètes en général. Par exemple, il n'y a pas d'interprètes en kirundi ou en swahili, ce qui signifie que les personnes originaires du Burundi doivent faire leurs déclarations en français.⁶⁰ AYS observe également que les entretiens ne sont parfois pas menés dans la langue que la personne requérante maîtrise le mieux.⁶¹ Le CPS est intervenu dans plusieurs cas en faisant valoir que certaines personnes requérantes d'asile n'étaient pas en mesure de faire des déclarations détaillées dans la langue parlée par l'interprète, par exemple lorsque le ou la requérant·e ne maîtrisait le français qu'au niveau de l'école primaire. Dans tous les cas où le CPS est intervenu, les demandes ont été rejetées.⁶²

[...]

Les personnes requérantes d'asile rapportent que le ministère de l'Intérieur et la police utilisent souvent google translate et qu'elles ont eu des difficultés à comprendre ce qu'on leur demandait ou ce qui leur était transmis. L'utilisation de google translate est également critiquée par la Médiatrice, qui souligne des lacunes importantes en matière de traduction dans les procédures avec les personnes requérantes d'asile.⁶⁵ Selon elle, l'anglais est souvent utilisé alors que toutes les personnes ne disposent pas de compétences linguistiques suffisantes. »¹⁸

Dit is een aanhoudend probleem dat reeds jaren geleden gerapporteerd werd:

«In 2022, the Ombudsperson paid visits to the reception centres for foreigners, where they examined the conditions of accommodation, treatment and protection of their rights.¹⁵ Persons placed in the centres presented problems related to nutrition, the (in)ability to make telephone calls, inadequate health care, the behaviour of police officers, and more. In all three centres, the Ombudsperson determined insufficient and inadequate information about their rights among the housed persons. ¹⁶ The foreigners said that they did not know the reasons for being placed in the centre and its expected duration, nor who to turn to for legal or other help. Given the importance of certain information, it is necessary to highlight and communicate it in an accessible, visible and clear way. In addition, the Ombudsperson noted that some of the complaints received could not be examined due to the lack of record keeping.»¹⁹

Deze problematiek werd reeds benadrukt in het vorige AIDA verslag voor het jaar 2023:

«In 2023, it was observed that challenges occurred regarding translation in the procedure for international protection for applicants from Burundi as their interviews were conducted in the presence of an interpreter for the French language, instead of an interpreter for their mother tongue – Kirundi or Swahili. For many applicants with only a basic knowledge of the French language, this represented a challenge, as applicants expressed their fear that they would not be able to fully explain their reasons for seeking international protection.»²⁰

Dit stemt overeen met eiser persoonlijke ervaring: bij aankomst in Kroatië heeft hij geen bijstand van een tolk gehad en kreeg hij geen informatie over zijn rechten. Hij was zelfs niet op de hoogte dat een verzoek om internationale bescherming werd geregistreerd in zijn naam.

De bestreden beslissingen relativeren dit probleem aan de hand van een verwijzing naar artikel 15 van Richtlijn 2013/32/EU en stelt dat het geen probleem is dat het interview wordt afgelegd in een taal die niet de moedertaal is. Het bestaan van een richtlijn bewijst echter geenszins dat de onderliggende voorwaarden van een theoretische bepaling — met name het voldoende taalbegrip — in de praktijk gerespecteerd worden. Zowel de beschikbare bronnen als de concrete ervaring van eiser tonen duidelijk dat dit niet het geval is. Dergelijke motivering is niet relevant, ontoereikend en in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bovendien zijn er bijkomende obstakels tot de asielpcedure voor een personen die een verzoek indienen na een Dublin-transfer:

« Selon le CPS, les personnes transférées dans le cadre de Dublin peuvent rencontrer des obstacles dans l'accès à la procédure d'asile si leur première demande d'asile a été rejetée.

Dans ce cas, il est très probable que leur nouvelle et deuxième demande soit jugée irrecevable. »21

Uit bovenstaande informatie blijkt duidelijk dat er structurele problemen zijn in de asielprocedure in Kroatië.

c) De omstandigheden in opvangcentra

Uit het AIDA-rapport blijkt duidelijk dat er problemen zijn met betrekking tot de opvangvoorzieningen:

“During 2024, applicants for international protection accommodated in Reception Centers reported to civil society organizations inadequate hygiene and accommodation conditions, cockroaches and bedbugs in rooms, improper distribution of basic hygiene items, clothing, footwear and bedding, as well as a lack of information about available services and organizations that provide support to international protection seekers outside the Reception Center. In addition, they indicated that they were not familiar with the mechanisms for reporting potential criminal offenses, both within the center itself and outside of it. In 2024, AYS received several complaints regarding the conditions in Reception Centres for applicants for international protection. With regard to the Reception Centre in Kutina, reported issues included cockroach infestations, shared toilet facilities, accommodation in external housing units, and a lack of electricity in the kitchen. At the beginning of the year, the most frequent complaints concerned limited access to healthcare services, particularly specialist care. Throughout 2024, complaints continued about cockroaches and bedbug at the Reception Centre in Zagreb.”22

Ondanks het lagere aantal nieuwe asielzoekers, blijft het opvangsysteem zwaar onder druk staan:

“In 2024, reception and accommodation of applicants for international protection continued to be challenging due to the high number of applicants for international protection.

[...]

State of the facilities

People in the reception centres share rooms. In Kutina, families share a room, unaccompanied children and single women are accommodated separately in rooms, while in Zagreb a maximum 4 persons can share a room.451 Families are accommodated in the same room, but in Zagreb if there are more than 5 members of one family, they are given 2 rooms if possible.452 In previous years, there were sufficient showers and toilets and facilities were cleaned on a regular basis, however in 2023 challenges occurred due to high increase in the number of accommodated applicants which has continued in 2024, although, as noted above, the number of applicants was not that high as in 2023.”23

Bovendien hebben de NGOs maar beperkte toegang tot deze opvangcentra:

« Depuis les restrictions imposées par la pandémie de 2020, seuls le HCR, la CRC et MdM ont accès à ces centres. Les projets de la CRC et du MdM sont principalement financés par des fonds de l’AMIF. Le refus d’accès à d’autres ONG est considéré comme problématique à la fois par le bureau de la Médiatrice, par le HCR et par les ONG elles-mêmes. Le Jesuit Refugee Service(JRS), ainsi que d’autres ONG, ont demandé à plusieurs reprises l’accès au centre de Porin, qui leur a été refusé. »24

Deze problemen worden onterecht gerelativeerd in de bestreden beslissingen.

De verwerende partij stelt dat er maatregelen zouden worden genomen op het vlak van opvang, zonder verder te preciseren welke dat zouden zijn en wat de precieze impact ervan zou zijn.

Bovendien concludeert de verwerende partij onterecht dat deze problemen niet als systeemfouten kunnen worden gekwalificeerd.

Uit het voorgaande blijkt dat de structurele problemen in de opvangcentra in Kroatië onvoldoende geanalyseerd werden in de bestreden beslissingen.

d) Toegang tot medische zorgen

Uit verschillende objectieve rapporten blijkt duidelijk dat er problemen zijn met betrekking tot de toegang tot medische zorgen voor verzoekers tot internationale bescherming.

Het OSAR rapport laat geen ruimte voor twijfel:

« Le CPS considère que les soins de santé pendant la procédure d’asile sont généralement problématiques, car les capacités sont insuffisantes. Malgré le bon travail des organisations impliquées, certains cas

nécessitent beaucoup de ressources, ce qui fait que celles-ci manquent ailleurs.232 De manière générale, il convient de souligner que l'offre de soins de santé en Croatie ne couvre pas les besoins et que les délais d'attente pour les traitements sont très longs, même pour les personnes indigènes.233 » 25

Ook de taalbarrière blijft een probleem, des te meer gezien het tekort op kwalitatieve tolken in Kroatië (supra):

« La barrière de la langue est l'un des plus grands obstacles à l'accès à un soutien médical adéquat. Lorsqu'il n'est pas possible de trouver un-e interprète pour une langue, il faut faire appel à l'aide de membres de la famille ou d'autres personnes requérantes d'asile, ce qui restreint la sphère privée et nuit à la qualité du soutien médical ou psychologique.23 »26

Er wordt bovendien vastgesteld dat Dublin-terugkeerders vaker nood hebben aan medische hulp gezien de aanslepende procedure. Bovendien blijkt dat de medische informatie niet correct wordt doorgegeven in het kader van de Dublin-procedure, met een onderbreking van de nodige medische zorgen als gevolg:

« Mdm observe que les personnes transférées en Croatie dans le cadre de Dublin sont souvent traumatisées. Le transfert et l'interruption du traitement en cours peuvent être déstabilisants d'un point de vue de santé mentale, ce qui se répercute en fin de compte sur l'état de santé somatique. Mdm rapporte que les personnes transférées dans le cadre de Dublin voient souvent leur état de santé se détériorer et ont tendance à être plus vulnérables aux problèmes de santé.242 En 2022 et 2023, le nombre de personnes transférées vers la Croatie en application du règlement Dublin III a considérablement augmenté. Dans de nombreux cas, les documents médicaux pertinents n'ont pas été transmis ou ne sont pas parvenus au bon endroit, ce qui a mis en péril la continuité des soins et entraîné des retards significatifs dans le traitement.243 Ceci est également mentionné par Mdm dans son rapport sur la santé physique et mentale des personnes requérantes d'asile en Croatie.244 Selon Mdm, la situation sanitaire des personnes transférées en Croatie est souvent difficile : la poursuite du voyage prolonge la phase de migration, ce qui renforce l'incertitude quant à l'avenir ainsi que les risques liés au processus de migration, le manque de protection nécessaire et l'accès aux soins de santé. Selon Mdm, la situation est particulièrement préoccupante pour les personnes qui sont séparées de leur famille au cours du transfert, ainsi que pour les transferts de personnes souffrant de troubles psychiques graves (par exemple, troubles psychotiques, PTSD, risque de suicide) et de maladies physiques. Les personnes requérantes d'asile qui ont été exposés à des expériences traumatiques antérieures sont plus exposés à un risque de retraumatisation et d'aggravation des symptômes existants de dépression, d'anxiété et de PTSD.245 De plus, les transferts Dublin qui s'accompagnent de menaces ou de recours à la violence ont également un effet dévastateur sur la santé psychique. »27

Dit bleek ook uit het AIDA rapport:

In 2024, AYS received several complaints regarding the conditions in Reception Centres for applicants for international protection. With regard to the Reception Centre in Kutina, reported issues included cockroach infestations, shared toilet facilities, accommodation in external housing units, and a lack of electricity in the kitchen. At the beginning of the year, the most frequent complaints concerned limited access to healthcare services, particularly specialist care. Throughout 2024, complaints continued about cockroaches and bedbug at the Reception Centre in Zagreb.”28

En verder: “Through daily direct work with applicants and beneficiaries of international protection, MDM-Belgique observed that many applicants for international protection returned under Dublin III Regulation suffer from various physical and/or mental health issues. This contrasts with the generally healthier population of applicants entering Croatia through non-EU countries. In 2024, Dublin transfers included oncology patients, individuals with chronic illnesses, people with disabilities, children with developmental disorders and special needs, and individuals who had started treatment in their previous country of residence (including interruptions in hospitalization). There was also an increase in patients undergoing psychiatric and psychotherapeutic treatment for severe mental health conditions.

It was noted that transfers often did not include the transfer of medical records, which delayed the continuation of treatment and disrupted the continuity of care for those arriving in Croatia under Dublin III.”29

Deze problemen worden niet ontkend door de verwerende partij, maar onterecht gerelativeerd in de bestreden beslissingen, die het AIDA rapport in dit opzicht volledig onderuithaalt. Hoewel het AIDA rapport wordt ingeroepen als doorslaggevend in zoverre het aantoont dat er geen problemen zouden bestaan, worden de passages van datzelfde rapport die wél concrete tekortkomingen of risico's signaleren volledig worden gerelativeerd (stuk 1, p. 11):

Volgens het AIDA-rapport leidde de toename van het aantal nieuw aangekomen verzoekers om internationale bescherming de voorbije 3 jaar, in combinatie met een hoge 'transitgraad' en een stijging van het aantal binnenkomende overdrachten in het kader van de Dublinverordening tot een aanzienlijke toename van het [a]antal medische consulten en de daarbij horende extra administratieve taken (pagina 116). Het AIDA-rapport stelt dat ofschoon toegang tot gezondheidszorg door de wet is gewaarborgd, verzoekers om internationale bescherming in praktijk in beperkte mate toegang hebben tot die zorg (pagina 113). Dit lijkt ons inzien[s] moeilijk te rijmen met de melding dat gezondheidszorg beschikbaar is in de opvangcentra, verzoekers indien nodig worden doorverwezen en ngo's bijkomende zorgen bieden. Hoewel uit het AIDA-rapport blijkt dat er factoren zijn die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren toont het rapport geenszins aan dat verzoekers om internationale geen enkele hulp of medische bijstand krijgen en kan geenszins worden geconcludeerd dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië dermate problematisch is dat een overdracht aan deze lidstaat een risico met zich mee zou kunnen brengen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Europese Unie.

Dit toont een inconsistente en incoherente lezing aan van het rapport, waardoor de verwerende partij niet aantoon op welke grondige en objectieve basis zij tot haar conclusie is gekomen. Door enkel de voor haar gunstige elementen van het rapport te benadrukken en de ongunstige aspecten zonder afdoende reden terzijde te schuiven ("cherry-picking"), handelt het bestuur niet met de vereiste zorgvuldigheid.

De beslissingen werden niet naar behoren gemotiveerd en zijn onzorgvuldig tot stand gekomen.

Uit bovenstaande informatie blijkt dat er structurele obstakels tot de gezondheidszorg zijn, die niet voldoende werden geanalyseerd in de bestreden beslissingen.

e) Discriminatie

Er wordt uitvoerig melding gemaakt dat migranten in Kroatië het slachtoffer van discriminatie:

*"The Ombudsperson affirmed that the Anti-Discrimination Act entered into force ten years ago. The Anti-Discrimination Act addresses acts of discrimination on the grounds of gender race, ethnicity or skin colour and nationality. However, discrimination against Roma, Serbs and migrants, is pervasive and most common in the area of labour, followed by access to goods and services, public information and the media."*³⁰

En verder:

*"The Centre for Peace studies (CPS) reported that in 2023, beneficiaries of international protection encountered a number of institutional barriers as well as discrimination practices in exercising their rights. CPS reported problems relating to Croatian language courses, access to the healthcare system, delays in preparatory classes for children, challenges accessing higher education and exercising rights of the students, and access to the housing system. CPS also reported problems in the recognition of qualifications and notification of diplomas when persons have documents proving their education, as well as a lack of customized procedures for recognition of qualifications when they do not have documents."*³¹

Bovendien blijft integratie van personen met een beschermingsstatus een heikel punt door de obstakels voor toegang tot taallessen:

*"The main problems with regards to integration identified are the non-implementation of Croatian language courses, difficulties in exercising the right to health care, delays in preparatory classes for children, and difficulties accessing education. The Ombudswoman reported that persons under international protection were not granted access to the basic Croatian language course offered through the CES voucher scheme, while persons under temporary protection and foreign workers were and are allowed access."*³²

Dat blijkt ook uit de het AIDA rapport van 2021 ³³, 2022 ³⁴ en 2023 ³⁵, wat duidelijk aantoon dat het om een systematisch probleem gaat waarvoor voorlopig geen oplossing in zicht is.

f) Conclusie

Uit de bovenstaande informatie en aangehaalde bronnen volgt dat de terugzending van de eiser naar Kroatië ontegenzeggelijk het risico zou inhouden dat hij wordt onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling, in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Voor zover verweerder zich ertoe beperkt te verklaren dat de eiser toegang kan krijgen tot de internationale beschermingsprocedure, tot een tolk, tot rechtsbijstand en tot de gezondheidszorg, terwijl alle recente bronnen het tegendeel lijken te bevestigen, zijn de beslissingen niet naar behoren gemotiveerd, in strijd met artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.

Verder heeft de verwerende partij, die is overgegaan tot een gedeeltelijke lezing van de recente publiek beschikbare informatie, haar zorgvuldigheidsplicht geschonden en haar beslissingen niet naar behoren gemotiveerd, in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en met artikel 62 van de wet van 15 december 1980.

Gelet op de bovengenoemde informatie zijn er "ernstige redenen" om aan te nemen dat de asielprocedure en de omstandigheden in de opvangcentra in Kroatië "stelselmatig tekortschieten", hetgeen "een risico van onmenselijke of vernederende behandeling" inhoudt in geval van terugkeer van de eiser naar dat land."

2.3.2.2. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker betwist de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing ook inhoudelijk, wat impliceert dat hij deze kent. Aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is dus voldaan (cf. RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Er kan niet worden besloten dat verweerder de vormelijke verplichting, die is vervat in voormelde wetsbepalingen, heeft miskend. Door te betogen dat hij niet akkoord gaat met verweerders overwegingen toont hij niet aan dat de formele motiveringsplicht werd miskend.

In het eerste onderdeel van zijn middel voert verzoeker in wezen nog aan dat verweerder artikel 17 van de verordening nr. 604/2013 en de motiveringsplicht heeft geschonden, omdat hij geen gebruik heeft gemaakt van zijn discretionaire bevoegdheid die hem toelaat om, ook in de gevallen waar hij hiertoe niet is verplicht op grond van de in deze verordening neergelegde criteria, het ingediende verzoek om internationale bescherming zelf te behandelen.

De Raad stelt vast dat uit verweerders omstandige uiteenzetting in de bestreden beslissing duidelijk blijkt waarom hij van oordeel was dat hij geen toepassing diende te maken van de discretionaire bevoegdheid, waarover hij krachtens artikel 17 van de verordening nr. 604/2013 beschikt. Door aan te geven dat hij niet akkoord gaat met verweerders argumentatie toont verzoeker niet aan dat verweerder artikel 17 van de verordening nr. 604/2013 – die op zich geen verplichting inhoudt – heeft geschonden.

Verzoeker betwist daarnaast verweerders standpunt dat hij niet aannemelijk maakte dat een overdracht aan Kroatië een reëel risico inhoudt dat hij in dat land zal terechtkomen in een situatie die niet verenigbaar is met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten.

In dit verband moet erop worden gewezen dat het Hof van Justitie van de Europese Unie reeds oordeelde dat de lidstaten bij de toepassing van de verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend mogen uitgaan van een vermoeden dat de mensenrechten en de grondrechten van een verzoeker om internationale bescherming in de voor diens verzoek primair verantwoordelijke lidstaat worden nageleefd (cf. HvJ 21 december 2011, C-411/10). Dit vermoeden is evenwel weerlegbaar en verweerder mag niet besluiten tot de overdracht aan de "verantwoordelijke lidstaat", in de zin van de voormelde verordening, wanneer hij er niet onkundig van kan zijn dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende, gronden vormen om aan te nemen dat een verzoeker om internationale bescherming een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten, dat een zelfde bescherming biedt als artikel 3 van het EVRM. Deze rechtspraak werd overgenomen in artikel 3.2. van de heden toepasselijke verordening nr. 604/2013. Uit de uitvoerige motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder niet zonder meer is uitgegaan van het vermoeden dat verzoekers grondrechten in Kroatië zullen worden gerespecteerd. Verweerder heeft, na verzoeker te hebben gehoord, de situatie in de betrokken lidstaat onderzocht en hierbij de verslaggeving aangaande de situatie van verzoekers om internationale bescherming in deze lidstaat in aanmerking genomen. Hij heeft opgemerkt dat er wel degelijk nog bepaalde tekortkomingen werden vastgesteld, maar dat deze onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen besluiten tot het bestaan van een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten.

Verzoeker zet uiteen dat hij, toen hij door verweerder werd gehoord, heeft meegedeeld dat hij in Kroatië door de politie zonder reden werd geslagen. De Raad merkt op dat verweerder rekening hield met deze verklaring en heeft geëit dat er geen enkel bewijs is dat ze een correcte weergave van de realiteit is. Verweerder heeft ook correct uiteengezet dat de politiediensten, bij het uitoefenen van hun taken, in bepaalde gevallen geweld mogen gebruiken, weze het dat dit binnen de grenzen van de redelijkheid en proportionaliteit dient te gebeuren. Verweerder heeft verder uiteengezet dat, indien er al geloof zou moeten worden gehecht aan verzoekers verklaringen, het geweld waarnaar hij verwijst zich schijnbaar voordeed binnen de context van een grenscontrole. Het gegeven dat de politie in bepaalde gevallen geweld zou gebruiken om te voorkomen dat personen – van wie de bedoelingen niet gekend zijn – pogen illegaal de Schengenruimte binnen te komen, leidt niet automatisch tot het besluit dat dit geweld niet verantwoord was of dat het disproportioneel was. Indien verzoeker het slachtoffer werd van disproportioneel geweld kon ook worden verwacht dat er hiervan sporen waren. Er wordt niet aangetoond dat dit het geval is. De eventualiteit dat geweld werd gebruikt toen verzoeker poogde illegaal het Schengengrondgebied binnen te komen of toen hij zich verzette tegen het nemen van vingerafdrukken is daarnaast niet relevant, aangezien verzoeker ondertussen reeds op dit grondgebied is en zijn vingerafdrukken al zijn genomen, zodat het niet aannemelijk is dat deze situatie zich opnieuw dreigt voor te doen.

Verzoekers betoog dat hij onvoldoende de kans kreeg om al de problemen die hij in Kroatië zou hebben gehad uiteen te zetten mist feitelijke grondslag. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt immers duidelijk dat verzoeker, tijdens het gehoor, uitdrukkelijk werd gevraagd of hij redenen had, met betrekking tot zijn opvangomstandigheden of zijn behandeling in Kroatië, die zouden kunnen rechtvaardigen dat hij niet zou worden overgedragen naar het land waar hij reeds een verzoek om internationale bescherming indiende. Er werd hem dus de mogelijkheid geboden alle problemen waarmee hij werd geconfronteerd mee te delen.

Door te duiden dat het voor hem niet eenvoudig is om bewijselementen aan te brengen die zijn beweringen ondersteunen toont verzoeker niet aan dat verweerders overwegingen incorrect of kennelijk onredelijk zijn.

In zoverre verzoeker verder nog stelt dat zijn minderjarigheid in aanmerking diende te worden genomen moet worden herhaald dat een beslissing van de Dienst Voogdij voorlag waarin werd vastgesteld dat verzoeker meerderjarig is.

Verzoeker zet verder een aantal problemen en tekortkomingen die door allerhande organisaties werden vastgesteld in Kroatië uiteen. De Raad stelt hierbij vast dat bepaalde bemerkingen die in de verslaggeving worden weergegeven in casu niet relevant zijn en dat andere vaststellingen waarvan gewag wordt gemaakt, op zich en in combinatie met nog andere onvolkomenheden, onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen besluiten tot een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten.

De Raad stelt meer specifiek vast dat het niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker, van wie het verzoek om internationale bescherming in Kroatië reeds werd geregistreerd en die, volgens zijn eigen verklaringen, werd ondergebracht in een open opvangcentrum in dat land, bij een overdracht nu plots door de Kroatische autoriteiten, zonder meer, op een onwettige en gewelddadige wijze over de grens zou worden gezet. De verwijzingen naar terugdrijvingen van personen die poogden op onwettige wijze, en dus niet via de hiertoe voorziene grensposten, Kroatië binnen te komen of die er reeds in waren geslaagd de grens over te steken zijn in casu niet dienstig. Ze hebben geen betrekking op de situatie waarin verzoeker zich bevindt. Het gegeven dat in een verslag wordt geopperd dat het nooit kan worden uitgesloten dat een vreemdeling die in het raam van de verordening wordt overgedragen het slachtoffer wordt van een onwettige “push-back” is niet meer dan een veronderstelling. De verwijzing naar een uitspraak van de Nederlandse Raad van State van 2022, waarbij een overdrachtsbesluit werd vernietigd omdat het bestuur niet voldoende onderzoek deed inzake de situatie in Kroatië, is evenmin dienend. Lezing van de bestreden beslissing leert namelijk dat verweerder wel een voldoende onderzoek doorvoerde. Hij heeft hierbij kennis genomen van verzoekers verklaringen en de verslaggeving omtrent de situatie in Kroatië, en heeft in functie hiervan een afweging doorgevoerd. Bovendien moet worden opgemerkt dat verzoeker voorbijgaat aan het feit dat de Nederlandse Raad van State in een arrest van latere datum (cf. RVS NI, nr. 202404639/1/V3 van 9 oktober 2024) heeft aangegeven dat “niet blijkt dat Dublinclaimanten een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van pushbacks”. Er blijkt niet dat verweerders analyse kennelijk onredelijk is. Ook de verwijzing naar een uitspraak van een Duits rechtscollege uit 2022 laat de Raad niet toe vast te stellen dat de Kroatische autoriteiten heden vreemdelingen, die in het raam van de verordening nr. 604/2013 worden overgebracht, terugdrijven zonder eerst te hebben onderzocht of zij verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het ingediende verzoek om internationale bescherming en, indien dit het geval is, na dit verzoek te hebben behandeld en afgewezen. Verzoekers betoog dat allerhande aanbevelingen nog niet geïmplementeerd zijn om personen die geweld plegen beter te kunnen bestraffen, dat de Kroatische autoriteiten nog niet hebben vastgesteld dat zij bevoegd zijn voor de behandeling van het ingediende verzoek om internationale bescherming en dat de controlemechanismen waarnaar verweerder verwijst door bepaalde organisaties in vraag worden gesteld, leidt evenmin tot dit besluit.

De grieven die verzoeker ontwikkelt aangaande het praktisch functioneren van de asielprocedure in Kroatië, met name dat er te weinig informatieverstrekking is, dat de er weinig geaccrediteerde tolken zijn en dat er voor bepaalde talen – waarbij moet worden benadrukt dat wordt verwezen naar talen (kirundi en swahili) die verzoeker niet spreekt – zelfs geen tolken zijn, zijn niet van aard dat kan worden besloten dat verzoeker in Kroatië dreigt te worden onderworpen aan folteringingen of onmenselijk of vernederende behandelingen of straffen.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat verweerders vaststelling verzoekers om internationale bescherming in Kroatië rechtsbijstand kunnen krijgen incorrect is.

Verzoekers uiteenzetting aangaande problemen die personen ondervinden wanneer hun eerste verzoek om internationale bescherming al is verworpen en zij een tweede aanvraag willen indienen is ook volstrekt naast de kwestie. Verzoekers eerste aanvraag werd namelijk nog niet verworpen.

De Raad dient tevens aan te geven dat het feit dat de autoriteiten in een lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, gelet op het aantal personen dat opvang behoeft, niet steeds of niet dadelijk opvanginfrastructuur die aan bepaalde standaarden voldoet, ter beschikking kunnen stellen van een verzoeker om internationale bescherming geenszins automatisch leidt tot het besluit dat, bij een overdracht van een vreemdeling aan deze lidstaat, artikel 3 van het EVRM dreigt te worden geschonden. In voorliggende zaak mag niet uit het oog worden verloren dat verzoeker, gelet op de reis die hij al ondernam, zeer zelfredzaam is en, aangezien hij aangaf beroep te hebben gedaan om een mensensmokkelaar om naar Europa te reizen, mag worden aangenomen dat hij niet onbemiddeld is. Er blijkt dan ook niet dat hij, indien nodig, niet zelf tijdelijk in zijn levensonderhoud en huisvesting kan voorzien. De betrokken lidstaat levert daarenboven wel degelijk inspanningen om de nodige ondersteuning te voorzien. Verweerder heeft in dit verband correct aangegeven dat in een rapport wordt uiteengezet dat er in Kroatië twee opvangcentra zijn die werden gerenoveerd en dat bijkomende financiële middelen werden voorzien om een adequaat niveau van huisvesting te garanderen. Verweerder heeft erkend dat er nog steeds klachten zijn over de kwaliteit van de opvangvoorzieningen die worden aangeboden, maar dat hieruit niet kan worden afgeleid dat er geen opvang wordt geboden. Verzoeker gaf ook zelf te kennen dat hij, na zij onderschepping in Kroatië, naar een opvangcentrum werd overgebracht en gaf niet aan dat de opvangcondities er ondermaats waren. Er zijn voorts weinig Europese landen waar het opvangsysteem niet onder druk staat en het feit dat dit het geval is, betekent niet dat verzoeker geen opvang zal krijgen. Het gegeven dat niet alle niet-gouvernementele organisaties vrije toegang krijgen tot opvangcentra in Kroatië zegt niets over de kwaliteit en beschikbaarheid van de opvangvoorzieningen. Er kan, gezien het voorgaande en op basis van het gegeven dat er globaal gezien nog verbeterpunten zijn, geenszins worden geconcludeerd dat verzoeker volledig afhankelijk is van overheidssteun en bij een overdracht aan Kroatië, buiten zijn wil en eigen keuzes, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire behoeften of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. HvJ 19 maart 2019, C-163/17, § 92).

De uiteenzetting van verzoeker omtrent de mogelijkheden om medische zorgen te genieten is evenzeer irrelevant. Verzoeker gaf immers te kennen geen gezondheidsproblemen te hebben. Met zijn toelichting toont hij ook niet aan dat medische zorgen niet kunnen worden verstrekt aan de vreemdelingen die deze zorgen werkelijk behoeven in Kroatië en dat verweerders overwegingen hieromtrent incorrect zijn.

Op basis van verzoekers uiteenzetting kan ook niet worden geconcludeerd dat de discriminatie waarmee sommige vreemdelingen in bepaalde sectoren in Kroatië zouden worden geconfronteerd en het beperkte aanbod aan taallessen voldoende ernstig is om te kunnen besluiten dat er een risico bestaat op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten.

De overwegingen van verzoeker aangaande zijn gebrek aan vertrouwen in autoriteiten die hem folterden gaan eraan voorbij dat geenszins kan worden aangenomen dat hij in Kroatië werd gefolterd. De Raad vestigt er nogmaals de aandacht op dat om tot dit besluit te kunnen komen er sprake moet zijn van handelingen die een minimumniveau aan ernst hebben en die toelaten te concluderen dat hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht (cf. EHRM 29 april 2002, nr. 2346/02, *Pretty v. Verenigd Koninkrijk*, § 52) en er blijkt niet dat dit in casu het geval is.

Verzoeker lijkt ook te vergeten dat verweerder niet moet bewijzen dat hij niet zal worden onderworpen aan folteringingen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen in een andere lidstaat van de Europese Unie, maar dat het aan hem is om aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat dit het geval zal zijn en, zoals reeds gesteld, toont hij niet aan dat er een incorrecte afweging werd gemaakt en dat verweerders analyse kennelijk onredelijk is.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat verweerder het zorgvuldigheids-beginsel, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel of enig ander beginsel van behoorlijk bestuur, de artikelen 51/5 of 62, de artikelen 3.2, 17, 18.1 van de verordening nr. 604/2013, artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten heeft geschonden of dat hij zich schuldig maakte aan machtsafwendings of machtsoverschrijding.

Het tweede middel is niet ernstig.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

2.4. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. ALLISON,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. ALLISON

G. DE BOECK